

J. W. KAISER

KRUISWERKING
EN
KRUISGANG

1959

SERVIRE/DEN HAAG

De inhoud van dit boekje is een weergave in het Nederlands van een in het Engels gehouden voordracht getiteld The Open Field and The Field of Good and Evil op 29 aug. 1959 tijdens de 21e Bijeenkomst der ,Open Veld'-Ontmoetingen, die te Zeist plaatshad.

© N.V. Servire
Alle rechten voorbehouden

VOORWOORD

In dit boekje wordt, aansluitend op de tegenwoordig vrij algemene globale bekendheid met de symboliek van de Dierenriem en van de Planeten, aangetoond hoe ons menselijke bestaan geheel in de ban dezer symboliek verloopt, omdat ons bewustzijn geheel is opgebouwd uit beleving en registrering als waardehechtingen in de paren van tegenstelling, dat wil zeggen: op KRUISWERKING.

Dat deze Kruissymboliek de tijdperken van het mensenras karakteriseert overeenkomstig de kosmische ritmiek, die de teruggang van het lentepunt bepaalt, wordt voor de twee achter ons liggende „maanden” van het Platonische Jaar aangetoond. Dit zijn de epoche van circa 2100 jaar vóór Christus en de even lange epoche na Christus tot heden.

Ingaande in het wezen der zodiakale typologie, zullen wij zien, dat de hoogste Leringen, met name die der Tien Geboden en de Zaligsprekingen, erop wijzen, dat nochtans in de verschijningsvormen dezer Twaalven aan ieder mens een zinvolheid geboden wordt, die rechtstreeks heenvoert van die „brede weg” van Knechtschap in de „tuin der goden”.

Die zinvolheid wijst dag en nacht voor iedereen „het Smalle Pad”, dat heenleidt naar de Boom des Levens in de Tuin van GOD. Dat is KRUISGANG.

Kruiswerking is de brede weg, de algemene hang en gang naar welvaart, macht en welbehagen, waarin altijd het weerloos-hogere verraden en gedood wordt door het weerbaar-lagere.

Kruisgang is „het Smalle Pad”, de Enge Poort ten Leven.

Het is het Heengaan uit individuele en collectieve levensfnuiking, in apartheid Neergaan als een niet-zijn in de ondoorgrondelijkheid van Zijn.

Het is het Opgaan uit de toverkring van wel-gewild en niet-gewild *berhalen* door volbrenging van wat slechts éénmaal is te DOEN.

Evangelie is wat werkelijk geschiedt van eeuwigheid tot eeuwigheid, voor ons „vertaald” tot een gebeuren in de tijd. Het is niet slechts historie, maar de gestalte die het wezen van de dingen aanneemt in duizenderlei vormen, als het zich in werkelijkheden openbaart.

Noi tutti siamo esiliati entro le cornici di uno strano quadro. Chi sa questo, vive da grande. Gli altri sono insetti.

Lionardo da Vinci

Kenmerkend voor het leven is de grote onzekerheid omtrent zijn verloop, de gevaren die zijn vormen bedreigen, maar vooral de ondoorgrondelijkheid van zijn betekenis.

De onzekerheid hebben wij getracht weg te doen uit ons bestaan door talloze zekerstellingen en verzekeringen; de gevaren hebben wij gepoogd uit te sluiten door talloze veiligheidsmaatregelen. Wij hebben gestreefd naar een zo zeker en veilig mogelijk bestaan door het bestaan te herleiden tot een schema, en een sjabloon-verwerkelijking heeft de plaats ingenomen van levensvervulling.

Daarmee hebben wij het leven ontheiligd, onszelf verlaagd tot marionetten, en onszelf uitgesloten van alle inzicht in de zin van het leven.

Daarom is er geen vrede, maar voortdurende spanning; daarom eerbiedigen wij onze medemens en de andere levende wezens niet. Daarom neemt de corruptie toe en de ruwheid, de platheid, en de criminaliteit en de krankzinnigheid.

En nu wij een overgangstijdperk doormaken, nu wij aan het einde gekomen zijn van een tijdperk met zijn eigen karakter en stijl en een ander tijdperk zijn intrede doet, dat een andere levensstijl mogelijk maakt, maar dan ook verwerkelijking van

die stijl vraagt, nu blijkt meer dan ooit hoe negatief, hoe kern-ontduikend, onze verschansing en onze bewapening ten aanzien van de vereisten van het voorbije tijdperk zijn geweest, hoe verkeerd en onmachtig wij staan tegenover het nu gebodene en gevraagde.

In ons heeft zich bewaarheid de eigenaardige episode van Oidipous' ontmoeting met de Sfinx, een gesluierde waarheid voor ieder mens, die wij in ons lichtvaardig hanteren van oude beeldingen als een intellectueel grapje hebben misverstaan.

Indien het raadsel dat de Sfinx opgeeft zo flauw en oppervlakkig ware als de profane overlevering schijnt te kennen te geven, dan paste het verhaal helemaal niet in de diepe beelding van het gehele Oidipous-verhaal; dan hadden de Egyptenaren nooit zulk een groots monument van deze symboliek nagelaten en ook de Assyriërs dit symbool niet zulk een ereplaats geschonken; dan ware ook de Ark van het Verbond in het heilige der heiligen van de Joodse tempel niet overschaduwd door twee cherubim.

Dat het raadsel voor de mens de mens zèlf is, spreekt van zelf. Maar *wat* de mens ervoor behoedt te worden verslonden door de wetmatigheid van het aardse bestaan, dat is geen spitsvondigheidje; dit „antwoord” vereist daadwerkelijk ingaan in het Mysterie van Leven. Wij schijnen te vergeten, dat Vader Tijd nog steeds zijn eigen kinderen verslindt.

Zeker, op de vraag: Wat gaat 's morgens op vier, 's middags op twee en 's avonds op drie benen? past het antwoord „de Mens” heel aardig. Maar de mens wordt immers juist verslonden door de wetmatigheid van de Tijd, omdat hij zichzelf *niet* kent, voor zichzelf het grote raadsel is?

Hét antwoord voor alle mensen en voor alle tijden is: het Innerlijke Leven (423, dat is 47 x 9).^{*} De verwerkelijking dáárvan is het enige wat ons ontheft aan de verslindende macht van „de Sfinx”.

De Sfinx, hetzij die uitgebeeld wordt als een wezen met een mensenhoofd en leeuwelichaam, of met een mensenhoofd en leeuweachterlijf, adelaarsvleugels en de poten van een stier, symboliseert het Vaste Kruis, dat het *actuele* Kruis was in het tijdperk toen het lentepunt in de Stier viel en derhalve het herfstpunt in de Schorpioen, de winterzonnewende in de Waterman en de zomerzonnewende in de Leeuw.

Dit was het tijdperk van circa 4400 jaar voor Christus tot 2200 jaar voor Christus.

Niet een vluchtig lesje in hedendaagse astrologie, maar de volle inzet van onze diepste ontvankelijkheid is nodig, willen wij iets verstaan van de symboliek waarvan in oeroude tijden mensen met geestelijk inzicht gebruik maakten om over het

* *Het Leven* als de symbolische betekenis van het cijfer 9 en *Het Innerlijke* als de betekenis van het getal 47 ontleende ik aan een mededeling van Dr. G. P. Wijnmalen. De verdere toepassing is uiteraard van mij.

onzegbare iets steekhoudends te zeggen in mensentaal.

Hier ligt de oorsprong van het Kruis als geestelijk symbool.

Zesfasig verschijnt ons Gods eeuwig momentelijke scheppen; in alle aanvang scheidt Hij de krachtsferen en de velden van weerstand loodrecht daarop, want alleen door de weerstand, door de ontmoeting met het weerstrevende tegendeel kan een kracht tot openbaring komen; mogelijkheid en begrenzen beperking veronderstellen elkaar.

Zesfasig is het besloten Veld der contrasterende krachten of „goden”, die allen in hun halfheid een wederhelft veronderstellen en bij de gratie van die wederhelft bestaan.

Het zijn die goden, die wij dienen om hun gunst, om de expansie en verrukking die wij houden voor Leven, maar die het loon zijn voor ons juist niet Dienen van de Enige die IS.

Want wij zijn niet aan hen overgeleverd, maar wij hebben onze hoge plaats verlaten, die was: GOD te dienen in het heilige ontmoetingspunt van eeuwigheid en tijd in het midden van de „Hof”, genaamd Eden,* waar de Boom des Levens is.

In dit Ontmoetingspunt van de eeuwig-ruimte-loze en de tijdruimtelijke wereld staat ook de Boom

* Van Assyrisch: Bit adini, een landstreek aan de Euphraat.

der Kennis van Goed en Kwaad, dat is de boom van de Beleving der Tegendelen.

Daarom splitst de Levensstroom zich dáár terstond in vier rivieren, „breekt” hij zich in de vier windstreken, die het Kruis vormen; en zelfs de swastika of veelvoet, daar die rivieren gezegd worden de „landen” waarin zij de ruimte verdelen, te omspoelen.

Het Hart des Levens is voor alle tijden in dit ruimteloze Kruispunt aller Beleving, elders aangeduid met de Witte Roos, en ons mensenhart symboliseert dezelfde viersprong voor het levendragende bloed.

In dit centrum werd de Mens gesteld om te werken en het te behoeden. Dit kan alleen een wezen „naar Gods Beeld”. Een wezen dat de ongebroken volheid in zich draagt en daaraan trouw is, hoewel zelf deelbaar als presentie in de tegendelen.

„Eten” van de Boom des Levens is zelf vrucht zijn, deelhebben aan het ene ondeelbare Zijn.

„Nemen en eten” van de Boom der Kennis van Goed en Kwaad is „vallen” uit het hoge Zijn in de agressiviteit van Hebben. Het betekent verslinden en verslonden-worden, het principe der natuur. Derhalve geeft de mens aanstoot, als hij daar zelfs maar gedeeltelijk niet aan meedoet. Het veront-rust. Vandaar bijvoorbeeld de spot en het laatlund-kend oordelen over vegetarisme. Het stelt opeens

aan de orde de betwifelbaarheid van de animale „balance of terror”: verslindt en wordt verslonden, doodt en wordt gedood. En dat is de klakkelozen niet welkom.

Het Kruis in zijn drievuldigheid symboliseert de tijdruimtelijkheid, die het ruimteloze centrum omgeeft als een slang met de staart in de bek. Het verheffingloze kronkelt zich om de verticale, om zich een schijn van verheffing te geven.

Aandachtschenking en verwachtinghechting werkt op de hiermee geconfronteerde mens als „spreken” en „beloven”.

Maar elke verlating van het ruimteloze middelpunt betekent een „val” in de gebrokenheid der tegendelen. Het „proeven” van de vrucht der tijdruimtelijkheid betekent een zich verliezen in kiezen keuren, waar in wezen niets te kiezen valt, een bewustzijn dat alles in tweeën deelt, dat nooit iets kan aannemen zonder het tegendeel te verwerpen, dat nooit iets liefhebben kan zonder het tegendeel te haten, dat lijden doet door de waan van boven (= goed) en onder (= slecht) van „binnen” (= geslaagd, gelukkig) en „buiten” (= verworpen, mislukt), en zo voort in alle beleving.

En omdat wij dit zo sterk en zo langdurig hebben gedaan, daarom is onze instelling, onze gedragslijn, individueel en collectief getypeerd door links of rechts, met als quasi-overwinning een samengaan van ik-en-jij, dat al het andere en de an-

deren verlaagt tot „zij”, dat wil zeggen prooi of middel of achtergrond.

Het is dit zwichten, dat ons in fatale gebondenheid voerde, ons bewoog om ons bestaan om der wille van Hebben (concreet én abstract) te ontheiligen.

Hoe anders kan de mens de Hof, het heilige Ontmoetingspunt van Eeuwigheid en Tijd, bewerken en behoeden dan in trouw aan de eeuwigheid van zijn wezen? Hoe anders dan door standhouding in het welsprekend-sprakeloze lokken der tijdruimtelijkheid, die voortdurend trekt de levensvervulling te zoeken *waar die niet is?*

Niet de Almachtige verdrijft de mens uit het Hart van de Schepping, maar de mens verlaat dit Hart en rechtvaardigt zich voor zichzelf door de kracht en de consequentie der verwijdering te projecteren en te misduiden als een straf of vervloeking door GOD.

Zo is de mens, wanneer hij van aangezicht tot aangezicht staat met de gevolgen van zijn eigen daad.

De mens begeeft zich in de doolhof der tijdruimtelijkheid, ziet deze aan voor de werkelijkheid en begeeft zich in haar macht; en werpt daar de barricades op van geloof, hoop en liefde, tegen zijn waarachtige terugkeer in het Paradijs.

Met de middelen der natuurorde zou hij de hemelse staat willen herwinnen, maar geen van deze

is doelmatig; zij zijn niet alleen ontoereikend, maar kwalitatief ondeugdelijk.

Daarom zijn deugden, idealen, goede werken, alle niet verlossing-bevorderend, maar juist verkrampend tot een psychische gesteldheid waarin het verworpene, onderdrukte zich gewelddadig baanbreekt ter ontlasting van de ziel.

Hoe triest en ontstellend de thans steeds veelvuldiger explosies van misdadigheid en krankzinnigheid ook zijn, ze zijn in wezen de vrucht der ondeugdelijke godsdienstvormen en van humanistisch idealisme; ze zijn de zich doorzettende waarachtigheid der ziel in de ondraaglijk geworden spanning.

Geloven, hopen en liefhebben doen wij allen, omdat wij „anderzijds” ook ongelovig zijn, wanhopen en haten. Alleen de objecten zijn meestal verschillend, doch niet eens altijd. Er is een diepe waarheid in de uitspraak van een Amerikaan die deel uitmaakte van een Commissie tot onderzoek van het Communisme. Hij concludeerde: wij „hebben” Christus, maar bij hen is het Kruis, en als het zo doorgaat, zal binnen vijftig jaar Christus bij hen zijn en niet bij ons.

Het gaat echter niet om Hebben, en de mensen „dragen” niet het Kruis maar het Kruis draagt hen.

Het Kruis der vier Levensstromen onthult zich in zijn drievuldigheid als „de Drie Kruisen”, en deze zullen steeds op Golgotha staan, omdat de Kruisdood het „verhoogd worden” is boven de be-

grenzing van de mensenschedel, het plafond van ons beperkte verstand, dat het produkt is van de gebroken staat en dus in zijn werking nimmer bevrijdend kan zijn, maar steeds meer bindend aan het halveringsbewustzijn in tegenstellingen.

En terwijl wij niet „in de Zoon” blijven, maar voortdurend streven naar gestaltegeving in de Twaalf besloten Velden, dienende de „goden” of tegengestelde krachten, werkt GOD als de Geest der Waarheid in ons en bevinden wij ons in het oordeel, de crisis van h^è org^è tou Theou, dat is niet „de toorn” maar het Werken Gods.*

Het Besloten Veld belooft ons leed-ontkoming door machts-verwerving en wij zien niet, dat dit is „de Dood”, dat Leven en Liefde één zijn, vrij en ongrijpbaar in hun weerloze lijdensgelatenheid, die onmacht schijnt. Alleen het „dode” werkt met macht en dwang op de geknechten die de macht aanbidden.

Daarom is aardse macht geen hoogtepunt maar juist een dieptepunt. „De kroon” versiert alleen de hoofden die het wezen van de kroon niet kennen. Nadat zij eenmaal Ja gezegd hebben hoewel het Neen was, moeten zij altijd weer Ja zeggen als het Neen is. Dat is de prijs. De „machtigen der aarde” zijn de terecht verkeerd-belanden, die altijd weer op de symbolen ingaan zonder ze te verstaan en daarom altijd weer verschijnen met ge-

* Joh. 3 : 36.

schenken van aanbidding, waar Het Kindje is geboren, waar GOD zich openbaart in vlees en bloed. En zó juist wekken zij de argwaan, die tot Kindermoord besluiten doet.

Nochtans leidt GOD altijd de „moeder” en het „Kind”, waar zij aan deze moord ontkomen.

Strijden doen alleen „gevallenen”, de machtvergaapten tegen elkaar. Zij willen zich vergrijpen aan de macht-onthevenen, die weerloos zijn en daarom juist beschermd. Maar wie het zwaard neemt, zal door het zwaard vergaan, omdat hij aan het slagveld is gebonden, dat het Krachtveld der geweldaanbidders is.

*

In onze tijd gaat de aandacht onwillekeurig meer naar de gestaltegeving als aanwijsbaar werken en aanwijsbaar resultaat, dan naar de kracht die de kwaliteit der aangewende energie bepaalt.

Het valt ons niet op, dat al onze belevingen in tijd en ruimte verlopen als een eentonig defilé van de starre reeks der „goden”, wier namen - niet toevallig - aan de planeten van ons zonnestelsel zijn gegeven.

Wij zijn er ons niet van bewust, dat wij ‚niets’ beleven, dan door deze ontvankelijkheid voor het aandachttrekkende, charmerende, aanrandende, wensvervullende en verstarrende ‚verschijnen’ der goden, die ons boeiend, bekorend, animerend, dul-

dend en vergeldend gebruiken als de marionetten voor hun manifestaties.

Want alles in het ondermaanse wordt gegeneereerd of gewrocht door ontmoeting van manlijk en vrouwlijk als zon en maan, hoe dan ook geactiveerd tot werking. En al het nieuwe is het komende (Mercurius) dat een boodschap inhoudt. De ontmoeting leidt tot bindend genieten (Venus) en aanrandend vernietigen (Mars), tot groei en expansie (Jupiter) en tot verschrompelende starheid (Saturnus). Zo is de gang door de Tijd.

Of wij het bestaan van een brief, een meubelstuk, een kunstwerk beschouwen dan wel het verteringsproces of het voedsel, of de levensloop van een mens, overal is het defilé der goden gemakkelijk herkenbaar. Evenzo is het mogelijk de manifestatie der „goden” te signaleren in de individualiteit der mensen, waarbij opvallend is de preponderantie van de een en de schijnbare absentie van de ander; hetzelfde geldt voor volkeren als een geheel, terwijl hun op- en ondergangsgeschiedenis eveneens hetzelfde defilé vertoont.

Verbindend vangen wij aan. Bindend, scheidend/strijdend, verwervend en groeiend vestigen wij ons; allengs duldend en behoudend hopen wij te bestaan. Vastgelopen, star en stil worden wij ten grave gedragen. Onmiskenbaar is de opeenvolging der fasen in de tijdsomloop. Ontelbare analoge circularingen geschieden gelijktijdig; ontelbare circu-

leringen volgen elkander op, alle met hetzelfde goden-defilé.

„The gods are just, and of our pleasant vices
Make instruments to plague us.” (*King Lear*, V : 3)

Beschouwen wij het lot van hetgeen wij als niet-ik als voedsel tot ons nemen en verteren, dan ontmoeten wij ook hier het goden-defilé. En in het licht van die herkenning naderen wij de zin van Jezus' daad toen hij zijn speeksel mengde met de dorre grond, omdat die zich ontsluit als een door hem gewilde onderbreking van de gewone circulering. Dit onderbreken van een tijdsgang en het openen van een nieuwe draagt de signatuur van de heilige handeling, „de rechte daad”. Dit is het „binden en ontbinden” waartoe alleen God machtiging verleent.

Gaat onze aandacht echter naar de gestalten die door onze responsie op het verschijnen der goden in hun krachtvelden ontstaan, dan zullen wij ontwaren De Twaalven, die de Ene Meester in Zijn Aanwezigheid omringen, voor wie zij het Paasmaal bereiden in het Huis, dat is de actuele configuratie der dingen, waar het Levenswater binnengedragen werd.

De Twaalf Krachtvelden vormen de mogelijkheden en tegelijk de gebondenheid van vormgeving in de tegenstellingen. Alles wat in die velden tot gestalte komt, draagt dientengevolge een herkenbaar karakter, een eigen stijl. En iedere gestalte

die ontstaat, veronderstelt de wisselwerking tussen een ideaal-Ik en een ideaal-Jij als Heden, waarin een oorsprong of Verleden en een voleindingsvorm als Toekomst (resultaat) elkander ontmoeten. Zo is dan elke Verschijningsbeleving in werkelijkheid een activering van het Kruis. De Zonen Jakobs, Kinderen van de Tijd, de Stammen Israëls, de Twaalven rond de Meester, de Ridders van de Ronde Tafel, komen nooit alléén.

Als de Gevallenen die op Verlossing hopen, als de gewillige „zwakken van vlees”, als de onderling verdeelde ontrouwen van Arthur, werken zij ongerechtigheid en dolen zij strijdend, steeds zoekend naar de Heilige Graal, niet wetend dat zijzelf tot die Graal zullen worden *gevormd* door overgave in de Heilige Handen van de Gevreesde.

Omdat hun kracht hun zwakheid is en de versterkte inzet van zichzelf alleen maar de gebondenheid vergroot, daarom is aan de Stammen Israëls DE WET geschonken, die in haar onvervulbaarheid juist het Mysterie draagt, dat eenmaal mét Gods Hulp (Eleasar = Lazarus) toch dit onmogelijke volbracht zal worden, dat de mens doet opstaan uit „de dood”.

Tot elk van de geboden typen van expansie en expressie met hun inherente falen is het hemelse Gebod gericht om juist díe „Trouw” te tonen die onthouden wordt, en juist te „vasten” van de glorie die het falen bezegelt als slavernij.

De zes scheppingsfasen weerspiegelen zich in de Twaalven, de zes dag- en zes nacht-aangezichten der verschijningswereld als een twaalfvoudig openbaringsveld in tegenstellingen, terwijl de godenstoet herdacht wordt in de dagen van de week, eveneens zesvoudig maar nu met een zevende, die de zes gekleurde lichtstralen samenvat in de synthese van het Witte Licht, als de voleinding en de wederkeer tot GOD. Hetzelfde wordt gesymboliseerd door de Chaldeeuwse kandelaar, de menorah van de Joodse tempel.

Wanneer gezegd wordt, dat GOD op de zevende dag „rustte”, dan komt dat omdat de mensen de oude diepere betekenis van het Assyrische werkwoord niet meer kenden en in het Hebreeuwse woord nog alleen maar pauzeren, ophouden, nietsdoen, zagen. De diepere betekenis was echter die geestelijke activiteit, die wij ook bij Lao Tse en de Indische wijsheid tegenkomen, aangeduid door „handelen in niet-handelen”. De oude alleenheersers zaten roerloos op hun troon om deze hoedanigheid van „werken” uit te drukken. Zo stelde men zich ook GOD voor. Zo zaten ook de farao's op hun troon en het Egyptische woord gevormd door de hiërogliefen SjaBaT betekende het koninklijke offer, dat verricht werd door met de hand water te scheppen uit het heilige meer der oermaterie en dit naar de hemel op te heffen.

Deze symboliek is zeer verheven.

Het „Werk” van de Zevende Dag is: *de Heiliging van de Schepping*. Daarin te dienen is de hoogste voleinding van de mens.

Het schijnt alsof de zon door die twaalf velden gaat, en deze baan wekt de indruk alsof die velden geen sferische sectoren zouden zijn, maar een ring of gordel, de Dierenriem genoemd naar de dieren die het karakter der velden symboliseren.

Deze zogenaamde Tekens zijn de moedersferen tussen geest en stof. Door de gang der aarde rondom de zon worden zij voor ons van maand tot maand een zon-beleving, terwijl de maan, haar licht weerkaatsend in de Twaalven, de zon en òns de weg bereidt.

„Ziet, Ik zend mijn engel voor Mijn(uw) aangezicht om u de weg te bereiden.” (Maleachi 3 : 1, Marcus 1 : 2).

De Twaalf Velden bevatten alle verschijningsvormen van de beleving in tegenstellingen, dus alle vruchten van het „kennen” van ‚Goed en Kwaad’, als de werkelijkheid van onze „gevallen” staat.

Zij vormen het Warnet, waarin de geknechten zijn verstrikt, en tegelijk het Vangnet, waarmee de Grote Visser allen vangt.

Want ieder Veld verlokt tot verder „nemen” en „eten” van de Boom der Kennis, *maar het door GOD van uur tot uur gebodene in ieder Veld bevat afzonderlijk voor ieder levend wezen een toegevoegde mogelijkheid om zich uit de bestaande ge-*

bondenheid los te werken en zich naar een hoger ritme op te voeren.

En omdat dit vrije, mondige opnemen van het Leven nog maar door weinigen is geschied, daarom geschieden genade-uitstortingen, waardoor massale verheffing van levensniveau ontstaat.

Onze mogelijkheid tot responderend gestalte geven in de velden is dus steeds tweevoudig, en wat wij doen hangt af van onze gesteldheid, die òf nog steeds de tijdruimtelijkheid (de slang) gehoor geeft, òf door de Wending het Centrum toegekeerd is, waar de Boom des Levens wacht.

Zo kunnen wij dan van ieder Veld de bindende gestaltegeving karakteriseren, maar ook de karakteristieke responsie van *de verlossingsgang in dat Veld*. Door die verlossingsgang van veld tot veld ontsluit zich de Ring der Herhaling tot de Spiraal der Eenmaligheid.

Daarin onderscheidt zich de levensgang van de Gewende, dat hij met zijn responsie zich *niet* tot een volgend ontmoeten met een andere verschijningsvorm van hetzelfde geestelijke gehalte verplicht, maar dat de volheid van zijn antwoord aan de ontmoeting de strekking geeft van een eeuwig Vaarwel.

Op zeer beknopte wijze kan dit voor elk der twaalf velden worden aangeduid door hun eigendommelijkheid te beschouwen in verband met de Tien Geboden en de Zaligsprekingen.

1. ARIES, DE RAM

Het lokken der tijdruimtelijkheid wekt de illusie dat de naasten ons tot zoenoffer bestemmen; vandaar de lotsangst die tot lotsontstijging noopt. Maar geen mens kan ons tot offerlam bestemmen en geen mens ontloopt zijn lot.

Daarom wordt het leven niet vervuld door de eigenzinnige Ram, die, overal de leiding nemend, telkens weer het door God gevraagde offer ontvlucht op de Gulden Ram, die altijd weer een der vele zelfgeschapen goden blijkt te zijn, die nimmer tot de vrijheid voeren.

Evenmin wordt de levenstaak vervuld door het gedweë Schaap, dat zich als willoos kuddedier laat voeren naar het abattoir of slagveld door de herders die geen herders zijn.

Maar hij die bereid is het liefste wat hij heeft, zijn „zelf van morgen”, het enige waarin Gods Wil in vervulling zou gaan, aan God af te staan als Hij het vraagt, die zal Gods Interventie ervaren en de in werkelijkheid te offeren „Ram” in de verstrikkende en verschrikkende omstandigheden ontwaren.

Het offer van het „eigen” zien bewerkt het ware Zien. „GOD zal voorzien” (Genesis 22 : 14). In het zaad van zulk een mens zullen alle volkeren der aarde gezegend worden (Genesis 22 : 18).

Vandaar het Eerste Gebod en de Eerste Zaligspreking: „IK ben uw God, die u uit het land der Duisternis, uit de knechtschap heb geleid. Gij zult geen andere „goden” voor mijn aangezicht hebben.”

„Zalig zijn de verslagenen, want in hen komt de Hemelse Orde tot gestalte.”

2. TAURUS, DE STIER

Het tweede veld noopt tot zichtbaarmaking, tastbaarmaking van het verlangde en verwachte; tot het bouwen van een lustoord, dat altijd een labyrint zal blijken voor de ziel, een gevangenis en mausoleum. Zo herleeft de minotaurus, de lustbezeten Stier in mensenvorm, aan wie het jonge leven wordt geofferd.

Niet de lustbezeten Stier noch de gemakzuchtige Koe, die als een braakliggend land is waarop welig onkruid tiert dat het Woord-Zaad verstikt, vervult de Levenstaak.

Maar het Rund, dat met geestvuur bezielde en door liefde gedragen (koperen hoeven) de „dodenakker” die Gods Akker is, diep ploegt, opdat Gods Knecht daarin het Nieuwe Zaad kan zaaien, vervult de Wet. (Bartolomaios = Bar-Tolmai = Zoon van de Geploegde).

Nochtans wordt overal het Gouden Kalf aanbeden en trachten mensen zich te bestendigen in

bouwsels van materie en in denkbeelden of leerstelligheid.

Daarom maant het Tweede Gebod:

„Gij zult u geen „gesneden beeld” maken, noch enige gestalte van wat in de hemel, of op aarde of in de wateren onder de aarde is.”

Wat is een dogma, een ideologie, een catechismus anders dan een „gesneden beeld” en het zich buigen dáárvoor?

Maar: „Zalig de leeddragenden, want zij zullen worden vertroost”, omdat Hij die verlost, WOONT in de Troost-vereffening, dat is Kaphar-Nahum!

3. GEMINI, DE TWEELING.

In dit Veld toont de schepping haar tweevoudige aard in de gestalte van vergezelling van de twee onvereenigbaren, eeuwigheid en tijd, in het verbindende, boodschappende Verschijnen.

Castor het Tijdelijke, Pollux het Eeuwige, hun vriendschap: de levensaanvaarding. De Grieken wisten dat Zeus niet ver is, waar Hermes verschijnt. Zielenredders zijn de Tweelingen, omdat in de verwerkelijking van het Samengaan van Eeuwigheid en Tijd de verdervende levensangst wordt genezen.

Maar het Veld als zodanig verlokt tot triviale zelfontlading door aan medemensen door te geven alles wat de eigen ziel verontrust. Het verlokt tot

schijngewichtigheid in het aandragen van het zelf-niet-doorleefde, het verkondigen van het zelf-niet-begrepen, tot ijdele woorden, praatjes en leugens, tot valse voorstelling om der wille van het effect.

Misbruik van het Woord, ontheiliging van het communicatie-principe in handel, politiek en pers en op velerlei ander gebied, ontheiliging van de spraak in ruimste zin, ontheiliging van beweging, ontarding van het verkeer tot een zinloos jachten.

Zo is de Spraakverwarring algemeen geworden, terwijl de gemotoriseerde robotten over de aarde en door de lucht razen als boodschappers zonder boodschap.

Niet in het zelfontladende beïnvloeden van medemensen is levensvervulling, noch in het spreken van andermans „woord” of „prediken” voor loon, maar in het Gaan waar God ons zendt; en niet in het Brengen van een herhaalbaar Cliché als Boodschap, maar in het Brengen van Zijn Eenmalige, eeuwig momentelijke, WOORD, daarin wordt de levenstaak volbracht.

Dat eist het zwijgen van alle menselijke drijven.

„Gij zult Gods Naam niet ijdelijk gebruiken”, en „Zalig de zachtmoedigen, want zij zullen het aardrijk beërven”.

4. CANCER, DE KREEFT

De honger naar beleving wekt het ideaal van

verzadiging aan alles wat de ontvankelijkheid prik-
kelt. Verzadiging is de betekenis van het niet-He-
breeuwse woord Mammon, dat algemeen als geld-
cultus wordt misverstaan.

Gevoeligheid zonder meer maakt kwetsbaar door
gebrek aan selecterend beleid. Het Veld verlost tot
onscrupuleuze verzadiging en derhalve tot hevige
jaloersheid en rancune; jaloersheid om wat ontgaat
en rancune om wat onwelkom bleek.

Het registrerende geheugen boekt een lange
reeks van verrukkingen en ontgoochelingen. Het
Lerneïsche moeras zuigt alles op, maar de Hydra
der vergelding rijst duizendkoppig uit de diepte
om uit te roeien alles wat de poel van ongerechtig-
heid zou doen verkeren in de Wateren des Levens.

Dit alles is ontheiliging van de Dag, die immers
niet bedóeld is om de mens te verzadigen, maar om
de schepping te heiligen.

In geen enkele genietingscultus, hoe verfijnd
ook, wordt de schepping geheiligd, maar in het
Vasten om der wille van de Gerechtigheid leert de
mens het onmogelijke, leert hij als Sjiwa en Krisjna
„dansend” de voeten plaatsen daar waar de Hydra
zich verheffen wil, leert hij Jezus volgen, „wande-
lend” over de wateren.

„Gedenk de Zevende Dag, dat ge die heiligt.”

„Zalig die hongeren en dorsten naar gerechtig-
heid, want zij zullen verzadigd worden.”

5. LEO, DE LEEUW

De „koning der dieren” kan onmogelijk een voorbeeld zijn van de verwerkelijking van „de Zoon des Mensen”.

Het zwakkere aanvallen en leven van het drinken van het bloed der medeschepselen is onverenigbaar met de verwerkelijking van broederschap en het schenken van het Levenswater aan allen die komen om het te drinken.

De mens die de Zonnekoning wordt genoemd, zei van zichzelf „l'Etat, c'est moi!” Koning-zijn vereist onderdanen, en als een koning hen als *niets* beschouwt, maakt hij zichzelf tot leeg gebaar, tot marionet.

Zichzelf als middelpunt te voelen maakt een mens tot koekoeksjong, dat zijn pleegouders uitbuit en zijn medenestelingen doodt.

Daarom luidt het Vijfde Gebod:

„Eert uw vader en moeder, opdat uw dagen worden verlengd in het land dat God u geven zal.”

Het is de hemelse vermaning aan de gevallenen van deze soort.

Alleen hij wiens hart door GOD geopend is, aldus ontluisterd van zijn schijn-centraliteit in smartelijke grieving en daarom juist toegankelijk voor andermans leed en aandacht schenkend aan het ene Hart dat werkelijk Het Centrum is, vervult de Wet:

„Zalig zijn de barmhartigen, want hun zal Barmhartigheid geschieden.”

De 94e Soerah van de Qorán vermeldt de verzekering die de Barmhartige aan Mohammed schonk:

„Heb IK niet je hart geopend, welks schuldenlast je rug deed krommen?

.....

Als je bevrijd zult zijn, ga dan voort met werken en schenk je ontsloten hart aan GOD.”

6. VIRGO, DE MAAGD

Dit Veld noopt tot het willen toeven in naïeve ongereptheid, tot vermijding van de onderdompeling in het lotsgebeuren, waarmee GOD ons Doopt.

Dan wordt dienen een camouflage-manoeuvre voor het niet willen Dienen van God; dan wordt alle geploeter een zichzelf begraven om niet te hoeven leven. En dan wordt alle verdienste een zwijgend beschuldigen van God en de mensen.

Die levenshouding is „onvruchtbaar” in de volste zin. Zij baart geen leven en zij doodt het Leven in elke vorm waarin het komt.

Daarom luidt het Zesde Gebod: „Gij zult niet doden!”

Het is dit ideaal van netheid, nauwgezetheid, orde en verdienste, dat niet alleen de schriftgeleerden en de farizeeërs aller tijden, maar *de mens-*

heid als zodanig maakte tot „de wereld”, die in die richting haar volmaaktheid zoekt.

Tot het Jeruzalem waarover Jezus weende: „Jeruzalem, jij die de profeten doodt en stenigt wie tot je gezonden zijn! Hoe dikwijls heb ik je kinderen willen bijeenvergaderen, zoals een hen haar kuikens onder haar vleugels verzamelt, maar jij hebt niet gewild! Zie, je domein zal je gelaten worden en je zult Mij niet meer „zien”, totdat je zegt: Gezegend, wat in Gods Naam komt!” (Matth. 23 : 37-39).

Daar wortelt ons aller verwachting, nu de mensheid in de levensfnuiking van deze soort is verstrikt en GOD „niet meer ziet”.

Want de levenstaak wordt niet vervuld in wat verdienstelijk is naar de maatstaf der wereld, maar in het verrichten van het Werk dat GOD ons geeft te doen, hoewel het de verdenking en verwerping, de haat en de veroordeling door „de wereld” wekt.

Daarin en daarin alleen wordt de Wet vervuld en de waarachtige reinheid verwerkelijkt, waardoor het schepsel zijn Schepper „ziet”.

„Zalig de reinen van hart, want zij zullen God zien.”

Want GOD, die de weg van de grootste weerstand verkiest, wil in zijn schepping, in zijn schepsel, in De Maagd ontvangen en geboren zijn; in de zeldzame enkeling die zich niet scháámt om „zwanger bevonden” te worden van de Heilige Geest, die

dan natuurlijk door de wereld Satan wordt gescholden. In de zeldzame enkeling, die Zijn Komen niet weerstreeft met alle spelregels van onwil en weerstand, maar zijn Groet en Woord beantwoordt met aanvaardende verstillig.

„Zie Uw tot Dienst bereide; mij geschiede naar Uw Woord.”

7. LIBRA, DE WEEGSCHAAL

Evenwicht wekt de verwachting van harmonie en vrede, van geluk.

Het zevende Veld belooft voldoening door bekoren en bekoord worden. Maar liefde werkt niet met bekoring en voldoening.

De gewekte verwachtingen gaan niet in vervulling; niet de beloofde hemel opent zich, maar de toegang tot de hel van onvrede door ontrouw. Want deze methodiek eerbiedigt en ontziet de medemens niet, erkent ze niet als een waarachtig Jij, maar misbruikt ze als middelen voor een kortstondige roes.

Wanneer het Zevende Gebod luidt: „Gij zult niet echtbreken!”, dan omvat dit niet alleen de verhoudingen tussen man en vrouw, maar met de term „overspel” duiden de oude Joden aan alles wat tegen de regels van het Leven indruist. Overal waar met begoocheling gewerkt wordt, daar is ontgoocheling in voorbereiding.

Het enige „geluk”, de ene echte Vrede is Vrede met God. En alleen zich wijden aan deze Vrede voorkomt verkrachting van het Leven en wekt de weerloze kracht die ontwapent, zoals ook GOD ontwapent.

„Zalig de vredestichters, want zij zullen Kinderen van God worden genoemd.”

8. SCORPIO, DE SCHORPIOEN

Waarom zou het gebodene iets verkeerd zijn, dat om verandering en omvorming vraagt om te beantwoorden aan het doel? Wiens Doel? Waarom zou het geschapene vragen om vernietiging en reconstructie overeenkomstig... wiens wil?

Dit Veld verleidt ons om elke situatie te zien als een uitnodiging tot aantasten, afbreken, vernietigen en vervangen. Maar alles wat wij maken of vormen (want scheppen kunnen wij niet) kan de vergelijking met natuurlijke schoonheid niet doorstaan. En in het algemeen gesproken hebben wij het aangezicht van de aarde door ons ingrijpen zeker niet schoner gemaakt.

Er is geen grond om te veronderstellen, dat God ons zou hebben geroepen om Zijn Werk naar onze voorkeur te verbeteren. Een halve eeuw geleden, toen de eerste surrogaten hun weg naar Nederland vonden, werden ze spottend begroet met de veelzeggende woorden: Ganz wie echt, aber viel schöner!

De „voortgang” sindsdien is ontzaglijk geweest. Heden is ons brood geen brood meer en onze melk eigenlijk geen melk, onze boter is nauwelijks boter. Onze groenten en vruchten zijn genatureerd door kunstmest en giftige stoffen ter verdelging van insecten en ziekten. Ons water heeft een bedenkelijk verleden en onze lucht is verpest door verbrandingsgassen en radioactieve stoffen.

Het menselijk organisme wordt ondergeschikt gemaakt aan de eisen van mechanismen en de betrekkingen tussen mensen worden beoordeeld met de maatstaf van nuttigheid en gelijkschakeling.

In dit beeld van wereldmisvorming en mensontwaardiging passen bijzonder de woorden van Lionardo da Vinci:

„Wij allen leven in ballingschap binnen de omlijsting van een vreemd schilderij. Wie dit beseft, leeft edel.

De anderen zijn insecten.”

Wij kunnen niet ontkennen, dat ons bestaan dagelijks meer overeenkomst krijgt met het insectenbestaan, al is het ons niet aangenaam te worden herinnerd aan Maeterlinck's „La Vie des Termites”.

Dit is alles het gevolg van ons zwichten voor de verleiding van het achtste Veld, dat het brandpunt is van de oeropstandigheid van het schepsel tegen zijn Schepper.

Wij hebben niet aangenomen wat geschonken werd, maar *wij hebben onze hand uitgestoken* en

„genomen”. Daarin hervinden wij de „Val”, en wij hervinden die ook in het Achtste Gebod:

„Gij zult niet „stelen”!”

Het Leven kan niet worden „veroverd” noch overmeesterd.

Daarom moeten al onze pogingen om dit toch te doen leiden tot verliezen en knechtschap. Het Leven is een Mysterie. Het kán niet worden ontsluitend door wetenschappelijk onderzoek, maar het ontsluit zichzelf aan hem die het aanvaardt en vervult. (Zie Jezus' antwoord op de vraag van de Scorpio-leerling, Joh. 14 : 22-23).

En dit vereist trouw aan Gods ondoorgrondelijke Gerechtigheid in het doorlijden van de ongerechtigheid der wereld.

Het vereist onthouding van het strijden tegen de dood en verheffing van de ziele-aandacht boven het niveau van dood en leven.

„Zalig de vervolgdén om der Gerechtigheid wil, want hunner is het Koninkrijk der Hemelen.”

9. SAGITTARIUS, DE BOOGSCHUTTER

De schepping is geen schietschijf voor de pijlen onzer zelfgereide jachtlust, die in wezen lustjacht is. En elke jager, zij het van mensen, dieren of denkbeelden, komt vroeg of laat door Gods beschikking in de plaats van het gejaagde wild.

De Zen-boeddhistische boogschutterij is niets

dan een verfiijnde vorm van dezelfde ziele-vrijbui-terij op geestelijk gebied.

Want de zelfbeschikking in welke quasi-geestelijke training dan ook is een grove miskennis van de door GOD voor ieder mens *van uur tot uur* geboden mise-en-scène, en het Gaan van de dáárin gewezen Kortste Weg ligt in onze aandacht en juiste responsie dáárop.

Maar welke virtuositeit in woord en daad wij ook ontwikkelen met zelfbedachte of zelfgekozen methoden, ze stempelt ons tot geestelijk misvormden en zelfgeroepen „valse getuigers”, hoe „meesterlijk” en „Vaderlijk” dan ook van allure. (Zie Matth. 23 : 8-10).

„Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste.”

Maar het getuigen waarin de levenstaak wordt volbracht, is niet het zelfgereide medebepalen van àndermans onschuld of schuld, doch het woordloos doorlijden van andermans „valse” getuigenis:

„Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en liegende allerlei kwaad van u spreekt om Mijnentwil.”

Want in dit lijden worden de banden verbroken, die ons binden aan deze soort van levensverkrachting.

Prometheus, aan een rots gekluisterd omdat hij vuur uit de werkplaats van Hephaistos gestolen had (het hemelse vuur kàn niet „gestolen” wor-

den!), symboliseert het lot van de geestelijke vrijbouter.

Het beeld van de heilige Sebastiaan daarentegen symboliseert de lijdensgang van hem die om Gods Wil de vijandschap der wereld verduurt. Maar natuurlijk voelen de talloze geketende Prometheusvolgelingen zich aandoenlijke Sebastiaans en verbeelden zij zich als „goeroe” of „meester” hemels vuur aan hun discipelen te brengen.

10. CAPRICORNUS, DE STEENBOK

Zelfzuchtig zich verwijderen van de laagvlakte, eenzaam opklimmen naar de hoogten waar het eenzaam is, verwerving van macht en heerschappij in zelfverkommering door miskening en ontzegging van wat het hart behoeft, en aan die zelf-verscheuring innerlijk te gronde gaan, dat moge identiek zijn met „carrière maken”, maar levensverwerking is het níet.

Het is integendeel de krasse vorm van neerbuijen en die kracht huldigen, die alle koninkrijken dezer aarde en hun heerlijkheid belooft, indien wij GOD *niet* dienen.

De prijs van deze glorie is de innerlijke splitting, die ons maakt tot het huis dat tegen zichzelf verdeeld is; die ons doet vervallen tot vorm-geloof en vorm-aanbidding, tot de verstarde die *ontzet* wordt door het aanschouwen van een daad van

echte overgave (Marc. 14 : 11), en ons de Manifestatie van Vrijheid doet overleveren aan het gezag der verwardheid. (Ithkerioth betekent: aangegrepen en in verwarring geraakt zijn. Zie Daniël 7 : 15). Dàt maakt ons tot Judas *Ithkerioth*, niet *Iskarioth*!).

De vormaanbidding werkt met plichten van velerlei soort, met systematische lust-onderdrukking om verderstreckende begeerten te bevredigen.

Daarom het Tiende Gebod: „Gij zult *niet* begeeren het huis van uw naaste, noch zijn vrouw, noch zijn knecht, noch zijn dienstmaagd, noch zijn rund, noch zijn ezel, noch iets anders dat uw naaste toebehoort.”

De geschiedenis toont, hoezeer wij ook dit Gebod hebben overtreden en de ontstellende toeneeming van neurosen, psychosen en paranoia zou ons moeten doen afzien van onze carrière-verheerlijking, van de vele soorten van vormaanbidding en systematische geweldpleging in zogenaamde opvoeding en opleiding, machts-verwerving en machtsuitoefening. Tot elk dezer vormen van huichelarij, de godsdienstige voorop, is gezegd: „Zalig zijn zij die het Woord horen en ernaar doen.” (Luk. 11 : 28).

11. AQUARIUS, DE WATERMAN

Zou „bewerken en behoeden” van de Hof in het midden der schepping waar Tijd en Eeuwigheid el-

kaar ontmoeten, ooit hebben kunnen betekenen: de goden der krachtvelden bekoren en zich door hen laten roven om hún jeugd te bestendigen?

Maar dit was de „glorie” van Ganymedes, die „op vreugde zinnende”, die door Zeus „geroofd” werd! Zeus die zelf het symbool is van de geest die de tijdruimtelijke wereld regeert. En de vergoeding(!) die de vader van Ganymedes ontving, de „twaalf rossen” symboliseren slechts het meesterschap van de twaalf levenswijzen in het Veld der Gebondenheid, dat is precies die „heerschap-pij” die de Steenbok-mens als hoogste verwerkelijking beschouwt, hetzij in de uiterlijke wereld, hetzij in de sfeer van de ziel door opwekking van het Slangevuur, genaamd Kundalini!

Neen, het Leven kan niet worden verwerkelijkt als succes in een der twaalf vormen van gebondenheid! Het wordt niet verworven door de uitzondering of favoriet te spelen, verhoudingen miskennend, en het bestaan te herleiden tot een levenslange vakantie.

Het Leven vervult zich in ons, wanneer wij in de confrontatie met Gods Wil (Messiah) de Geliefde herkennen, hoe vermomd hij ook moge zijn! Want dit Herkennen alleen is de Rots waarop de Almachtige de hemelse orde in ons kan vestigen, ondanks alle weerstand der goden.

„Gezegend ben jij, Sjimeon Bar-Jona!* Want

* Sjimeon Bar-Jona = Luisterende Johannes-zoon.

„vlees en bloed” heeft je dit niet geopenbaard, maar mijn Vader in de hemel.

Jij bent Kèpha (Rots) waarop ik de Bijeenvergadering (Qahal, geestelijke Eenheid) der zielen zal vestigen, en de machten des doods zullen die niet overmeesteren.” (Matth. 16 : 17-19).

12. PISCES, DE VISSEN

Dit laatste Veld belooft universele vrede door zelfverloochening, door het opgeven van het dwaze streven naar persoonlijke glorie.

Het noopt tot berusting en tot een zich schikken naar anderer persoonlijke doorzetting. Het maakt geneigd tot toegeven en terugtrekken, daar waar trouw aan de waarheid vereist dat wij standhouden, aldus hoedende de Hof.

Het zwichten voor de laffe ontwijking van dit Hoeden leidt allengs tot ontbinding van de persoon, dat „masker” waardoorheen de Waarheid klinken moest.

In die tenietdoening der persoonlijkheid is geen levensvervulling, maar in de *heiliging* der persoonlijkheid, waardoor zij universeel, dat is tijdeloos wordt, in het mysterieuze Proces van sterven en opstanding uit de dood, dat door Jezus werd geleerd en voorgeleefd.

Dit vereist onvoorwaardelijke overgave aan de Liefde, die niet neemt en bindt maar geeft en bevrijdt, en die weerloosheid jegens de Verhevene,

die Hem een veilige verblijfplaats biedt en hemelse Behoeding doet geworden.

„Zalig wie zich aan zulk een mens *niet* ergert!”

*

Wanneer een mens nu werkelijk - hoe zwak en weifelend dan ook - in deze zin respondeert op het dagelijks Gebodene, schijnbaar zinloze of onaanneemelijke, als zijn ‚antwoord’ op de Stem van God (Qol Jehova Elohim) wandelende in de Hof (mithalleek bagán) in de geest des daags (leróeach hajjóm) (Genesis 3 : 8), dan vangt het heilige Proces der Verlossing, de Transformatie en Transsubstantiatie, in hem aan.

Dan wordt in ‚drie dagen’ als drie fasen zijn sterfelijke, destructieve Kaïns-structuur, deze ‚tempel der farizeeën en schriftgeleerden’, die zichzelf tevergeefs aanneemelijk voor God wil maken, afgebroken, zó dat geen steen op de andere blijft, en het Zonne- of Opstandingslichaam als de Eeuwige Tempel gebouwd.

En deze ‚smartengang’ omvat de drie ‚jaren’ gedurende welke Gods Redding (Jehoshua, Jezus) ‚rondgaat op aarde’, dat wil zeggen: rondgaat door de Dierenriem-beleving van de mens.

Dit zijn ‚de Tijd en Tijden en een halve Tijd’ (Openb. 12 : 14), de drie en een halve Ommegang (Galal, Galilea) door de Heilige Dierenriem, nu

niet meer onder de heerschappij der ‚goden‘, maar opgenomen in de drievoudige Omzetting, die haar kosmische symboliek heeft in de hoedanigheid der zogenaamde mysterie-planetten.

Want de ontvankelijkheid voor de hoedanigheid van Uranus doet de graftomben der verharde normen en verstarde vormen exploderen. Gevoeligheid voor de Neptunus-geest doet de omlijnde gestalten van ons bewustzijn oplossen tot een nevel, die úitsluitend ínsluit, waarin de Omkering of Reversie zich voltrekt onder de macht der alomvattende liefde die ontbindt.

En Pluto, Heer van het Ongeziene (Hades = Aïdes, het Ongeziene), is de overrompelende Bevruchter van de ziel (Psyche) met het doods-aanzicht van Leven; hij is het die de ziel ontgoochelend omlaagtrekt om haar op te heffen en te ont-heffen tot het volle Zien.

Zo wordt de tijdgeworteldheid teniet gedaan, zo worden de banden die ons binden aan de menselijke Bakermat, geslaakt.

En deze ‚dood‘ alléén voert tot Herrijzenis (Per-séphone of Kore, de Bevruchte Maagd als opgestane ziel) en dan tot werkzaamheid als Boodschapper van GOD (Hermes), dat is tot Spreker van het Levengevend Goddelijke Woord, en dáár-door tot het Samen-wandelen en Samenwerkend Samen-smelten met de Enige die WAS en IS en ZIJN ZAL. (Demeter).

Henoch ,wandelde met GOD' en werd niet meer gezien.

Zo ,sterft' de ,dode' die in Capricornus wàs begraven, in drie dagen *anders*, om dan in drie dagen op te staan als Zonne-zoon en Zoon van GOD, die met zijn ,Vader' deze schepping schept (Brahma) en onderhoudt (Visjnoe) en vormvernietigend (Sjiva) de schepping en het schepsel ondoorgrondelijk verlost.

*

HET TIJDPERK VAN DE RAM

Om nu iets te verstaan van de grote opeenvolging der tijdperken is het nodig de voornaamste trekken te kennen en te herkennen waardoor die tijdperken zich van elkaar onderscheiden.

Dit stelt een mens in staat de belangrijkste feiten en ontwikkelingen te onderscheiden, die anders door vooroordeel en subjectieve of partijdige beoordeling aan de waarneming ontgaan.

Gedurende de periode van circa 2150 jaar welke voorafging aan de geboorte van Jezus, viel het lentepunt in het sterrenbeeld van de Ram. Derhalve werd het menselijk leven in dat tijdperk in het algemeen gekenmerkt door dit krachtveld en het tegenoverliggende veld, de Weegschaal, maar tevens door de polariteit loodrecht op deze, namelijk die van de Kreeft en de Steenbok.

Het is het Kruis door deze vier gevormd, dat

grotendeels aanduidt, waarin de levensstijl van dit tijdperk zich van voorgaande en volgende tijdperken onderscheidt. Voor een vollediger beeld dienen uiteraard ook de Kruisen ter linker- en ter rechterzijde te worden beschouwd, maar reeds dit middelste Kruis onthult zeer treffende samenhangen.

In een overgangstijd is het van belang ons niet te laten verbijsteren door de onvermijdelijke verschijnselen van afbraak en ondergang, maar indachtig te blijven, dat beide tijdperken *onverenigbare dromen der goden uitbeelden*, doch tegelijk het Roepen van GOD in hen klinkt om het Kruis op te nemen en weer te keren naar het Tijdeloze Middelpunt, naar de Boom des Levens in de Hof van Eden.

*

Gedurende de 21 eeuwen vóór Jezus beeldde de mens zijn „ik” in de stijl van de Ram, wat zeggen wil, dat in dat tijdperk het ik-bewustzijn eerst recht werd ontwikkeld.

Het oude Egypte stelde daarvoor nog de blinde gehoorzaamheid als de natuurlijke staat.

Dat de mens moest leren dat er slechts één GOD is en niet een troep van goddelijke allesbehalve almachtige wezens, is dramatisch geboekstaafd in de Uittocht van Israël, als een kudde schapen onder de Herder Mozes, aanvangende met de zon in

HET RAM-TIJDPERK (2100 v. Chr.-100 v. Chr.)

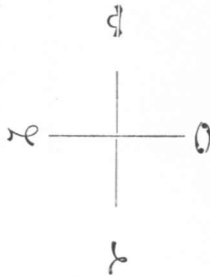
Assyrië - Babylonië
 Babylonië - Egypte
 Perzië - Griekenland
 Sparta - Athene
 Griekenland - Rome
 Rome - Karthago

(Gij zult niet begeren!)

Hegemonie/} Tirannie
 Macht
 Hoge Priester
 HERDER (Mozes)
 Abraham

Ram/ Schaap
 OFFERLAM
 Abrahams Offer
 Exodus-Paaslam
 De Gouden Ram
 (Sparta - Rome)

(God is Hij
 die in de
 Vrijheid
 voert)

Harmonie - Schoonheid (Athene)-
 Wijsheid - Geluk
 (Geen Overspel)
 (Vredestichten)

EVENWICHT

DE WET - Gerechtigheid (Judea)
 Het Romeinse Recht

PROFEET (Elia)
 Mammon (Verzadiging)
 Herbergzaamheid
 (Heiliging v/d Sabbat)
 (Zalig die bongeren naar Gerechtigheid)

het lentepunt, etende het Paaslam welks bloed aan de ingang der woningen getoond werd als het Teken voor GOD, dat de symboliek van de Tijd werd verstaan en aanvaard. De Engel des Doods ging aan die deuren voorbij. (Pasach = Hij gaat voorbij). De historische tocht naar Palestina had eerst omstreeks 1300 v. Chr. plaats, dus in de „Middeleeuwen” van het Ramtijdperk.

Deze symbolische Uittocht uit het Taurus-tijdperk en het verhaal van Abrahams Offer zijn de onvergankelijke Gelykenissen van de opgang tot de vorming van een heilig ik-bewustzijn in die tijd.

Want juist dit had de mens te verwerkelyken, dat hij wel zichzelf moest zijn, maar niet autistisch en niet monomaan. Dat hij in zijn zelfeerbiediging juist zijn verbondenheid met GOD bovenal te eerbiedigen had.

De gang van Abraham is een ontzaglyke beproevingsgang, welks dieptepunt viel in de Opdracht juist dát te offeren, welks voortbestaan aléén GODS eigen WOORD niet zou beschamen.

Dat was het bereidzijn om zijn enige zoon, die de beloofde nakomelingschap vertegenwoordigde - en als zodanig Abrahams eigen toekomstige „ik” - te offeren aan GOD.

Het was - en is - het beleven van de vreselykste afgrondelykheid en van de innigste geborgenheid inéén.

En zonder deze zielenood komen wij niet tot bewustzijn van onze Verbondenheid met GOD, komen wij nooit tot de echtheid van „Uw Wil geschiede”.

De vergeefsheid der lotsontvluchting werd geboekstaafd in de Griekse mythe van de jongen Phrixos, die zich door zijn moeders orakelvervalsing tot offerlam bestemd voelde en dit lot ontvluchtte door eraan te ontstijgen op de Gulden Ram.

Het ideaal van de Ram is het Evenwicht, gesymboliseerd door de Weegschaal. In de tijdruimtelijkheid bestaat geen ander evenwicht dan een gedempte schommeling tussen een weinig links en een weinig rechts. De spanning tussen de tegenstellingen sluit een stabiel evenwicht uit. Wat wij als evenwicht liefhebben en zoeken is een onrustig labiel verwijlen dichtbij het gestaag voorbijgane afmetingloze Punt van Rust.

Het Evenwicht der Eeuwigheid echter omvat alle uitslagen van de naald der Weegschaal naar beide zijden in volstreekte en stabiele Rust. Dit Evenwicht drukten de oude Egyptenaren uit in de hiëroglief .

De ideaalvorming in de Weegschaal gaf de ontvankelijkheid die leidde tot de gestalte van DE WET der Tien Geboden, die *gerechtigheid* en evenwicht in uitzicht stelde. De polariteit was „Eén God” en „Geen overspel”!

Anders beeldden de Grieken hun ideaal. Zij beperkten de Wet tot de grondregel van Matigheid in alles (mèden àgan, in niets te veel) en zochten de verwerkelijking in Harmonie en Schoonheid; daar ontstond de polariteit Sparta/Athene als uitdrukking van de Ram- en Weegschaal-levenswijzen en hun worsteling om de hegemonie, die hun noodlottig werd in hun oorlog tegen Rome.

Want Rome was een martiaal volk, dat het geweld van de Ram als stijl verkoos. Het streefde niet naar hemelse Gerechtigheid, maar stelde daarvoor in de plaats het door de mens bepaalde Recht.

Gerechtigheid schept de unieke en eenmalig juiste vorm van ogenblik tot ogenblik. Gerechtigheid is levend-creatief.

Maar *Evenwicht* (of Harmonie) en Schoonheid zijn verrukkingsvormen die voor velen en herhaaldelijk beleefbaar zijn.

Het Recht is de vormen-maatstaf, waarmee de Macht der velen het unieke gebeuren tussen alle enkelingen naar de vorm beoordeelt en met voor vormen vastgestelde dwangmaatregelen vergeldt.

Rome streefde *niet* naar Vrede, maar het streefde naar Macht. Dit wordt door de geschiedenis onloochenbaar bewezen. En voor hen die zich laten misleiden door de leugenfrase der Romeinen „Si vis Pacem para Bellum”, zij hier nogmaals herinnerd aan het feit, dat de Janustempel, die in oorlogstijd geopend was, in de periode van ruim ze-

ven eeuwen slechts driemaal gesloten was, en dan nog maar voor korte tijd. Dit kunnen de gewetensvolle bewapenaars der volkeren zich voor gezegd houden. De leuze is pervers.

De wisselwerking tussen deze ik- en jij-beelding werd gedragen door de ervaring van GODS Aandacht, innerlijk, maar ook als Zijn Spreken, door de mensen die Hij wijdde om te dienen tot Zijn „Mond” (Profeten).

De heilige boekstaving omtrent Mozes laat geen twijfel of Mozes rechtstreeks „hoorde”, en wat tot Mozes werd gezegd en hoe het werd geformuleerd, draagt onmiskenbaar de Eigenheid van Hem die van de aanvang heeft gesproken en wiens Spreken werd en wordt verstaan door hen die tot luisteren bereid waren en door Hem tot verstaan werden bekwaamd.

Daarom verschenen de Profeten telkens en telkens weer in Israël. En daarom waren er de orakels in Griekenland en andere landen, hoe weinig toereikend dan ook beschreven en hoe weinig dan ook door de buitenstaanders van later eeuwen herkend en erkend.

Maar het resultaat van deze Kruis-werking, het waanbeeld der optimale levensverwerkelijking, werd gesymboliseerd door de Steenbok en kwam tot gestalte in de machtsverheerlijking, in de Tiran.

De geschiedenis, dat deel van het leven der volken dat men het registreren waard acht, toont in

dit tijdperk een opvallend eentonige reeks van worstelingen om de macht. Het schijnt of het vanzelfsprekend ging om de Hegemonie.

Assyrië/Babylonië, Babylonië/Egypte, Perzië/Babylonië, Griekenland/Perzië, Sparta/Athene, Rome/Griekenland, Rome/Karthago en ten slotte het West- en Oostromeinse rijk.

De ondergang van al deze machts-centra werd bewerkt door het machtsstreven zelf. En de verwekelijking door weelde en zinnelijkheid en de onverschilligheid door oververzadiging (Mammon) zijn ten onrechte gesignaleerd als de oorzaak van verval en ondergang voor alle tijdperken. Ze zijn typerend voor deze periode en worden gesymboliseerd door de Weegschaal. Maar voor ons Vissentijdperk wordt de ondergang bereid door het Virgo-idool: Maria-verering, exacte kennis, materialisme, verstarde sociale verhoudingen, gezondheids-cultus, *onvruchtbaarheid*.

*

HET TIJDPERK VAN DE VISSEN

Evenals bij de overgang van het Stier-Tijdperk in dat van de Ram het oude Egyptische rijk eeuwen van verwarring doormaakte, waarvan het volk zich dank zij zijn enorme vitaliteit toch herstelde, ontstond bij de overgang van het Ram-tijdperk in dat van de Vissen, dat nu ten einde loopt, een

HET VISSEN-TIJDPERK (± 100 v. Chr. tot 2000)

(Zalig de belasterden om Mijnenrwil)

(Gij zult niet vals getuigen!)

Godsdienst-oorlogen }
Volksverhuizing }
Kruistochten }
Ontdekkingsreizen }
Veroveringsoorlogen }
Vrijheidsoorlogen }
Jager - Emigratie }
Goeroe }
Sinterklaas }
VADER-kerkvaders, pausen }
Geloofsvervolgung }
Inquisitie, Beeldenstorm }

(Gij zult niet doden!)

MAAGD-Moeder

Universeel
Collectief
Massa-activering
Opstand der Massa

VISSER
Vissen

Brood, Materie, Materialisme, Hygiëne,
Parentgeneesmiddelen, Analyse, Exacte
wetenschap, Techniek, Ordening, Sociale
wetgeving, Specialistendom.

(Zalig de reinen van bart,

want zij zullen GOD zien.)

(Heiliging van de persoon!)

KIND

Het Woord

Communicatie, Verkeer

[Boekdrukunst, Kennisverbreiding, Geloofspropaganda en geloofstwisten,
Verkeersontwikkeling, Post, Telefoon en Telegraaf, Radio en Televisie.]

(Gij zult Gods naam niet ijdel gebruiken.)

(Zalig de zachtmoedigen, want zij zullen het aardrijk beërven.)

periode van chaos en afbraak, aanvangend met de val van Jeruzalem.

In elke overgang wankelt de mensheid en voelt zich door algehele ondergang bedreigd.

Zij zou haar nieuwe levensmogelijkheid niet vinden, indien niet juist in deze crisis Gods Aandacht voortdurend leidde en de Nieuwe Dag door Hem beleefbaar werd gemaakt.

In elke overgangperiode is er een Genadeuitstorting van Zaad voor de nieuwe levensmanifestatie, waardoor de grondtoon aangegeven wordt van de nieuwe stijl en de mens in staat gesteld wordt om gehoorgevend daaraan deel te hebben.

Zelf in Jezus gestaltenemend verscheen GOD als de Opener van de Levensmogelijkheid onder het Nieuwe Kruis, volbracht Jezus in het Zoonschap de heiliging van de persoonlijkheid, lerende de menselijke God-verbondenheid in de verhouding Vader en Zoon, leefde hij ons voor, dat de mens bij brood alleen niet leven kan (dat is in de eenzijdige ideaalstelling van De Maagd), en stelde hij als Roeping de Genezing aller krankheid (Boogschutter), voortvloeiende uit de Bron van prediking van Het Woord. (Tweelingen).

Daarmee was het nieuwe Kruis aangegeven in zijn activering van beelding en verwerkelijking daarvan.

Want het Lentepunt dat in de Vissen ging, stelde de ik-ontgrenzing tot universaliteit. Het

stelde de Maagd als symbool onzer nieuwe idealen, dat is ordening in alle levensgebieden, analytische wetenschap, materie-cultus, accentuering van dienstverhoudingen, reinheids-hygiëne. Het stelde het Woord als basis, communicatie, kennisvergaring en onderricht. En het opende als verwerkelijking de Vaderlijke Mens, de Wijze Leider.

Terstond werd op deze openingen absurd gerepondeerd. Niet de heiliging der persoon, maar de kleurloze massaliteit manifesteerde zich, en natuurlijk nu aan het einde in de overdrijving der verholen vertwijfeling, zich als norm opdringende in verwerping van het hogere, eerbiedwaardige.

De Vader-beelding kristalliseerde in een lange Pausenreeks, die niet minder ad absurdum voerden wat God-aannemelijk had kunnen zijn.

Niet Het Woord werd gepredikt, maar met woorden werden gepropageerd de onderling strijdige denkbouwsels omtrent Het Woord, omtrent levensbeschouwing en wijsbegeerte. En met woorden werden handelswaren en politieke waanideeën gepropageerd.

Wat een heiligend communicatie-middel had kunnen zijn tussen mensen en tussen God en mens, verwerd tot een meedogenloos wapen, tot een splitsende, verminkende wartaal.

Vergeten werd het oude Gebod omtrent het ijdele woord, verheerlijkt werd en wordt de kennisvergaring en de onderwijzing; tot een cultus werd

het verkeer, tot een idool het verkeersmiddel. Gewoon werd het zich onnodig, welhaast zinloos te verplaatsen van bekend oord naar bekend oord, maar de oorden worden niet meer gekend. (II). Dagelijks haasten zich de miljoenen van hun huis naar hun werk en terug, gemotoriseerde boodschappers met geen andere boodschap dan roddel en gecensureerd nieuws. Ook de Pers brengt „het nieuws” niet, maar propageert de gekleurde en misvormde opvattingen van magnaten en politieke partijen. Overál is gewetensvernietiging en menticide.

De Wijze Vader werd karikatuur, Sinterklaas.

Wij hebben het leven geordend, tot het bestaan huizingen, kruistochten, ontdekkingsreizen en veroveringstochten, godsdienst- en vrijheidsoorlogen (Boogschutter). Wij hebben het leven ingericht alsof het juist en vooral ging om het Brood. Tot een godsdienst hebben wij gemaakt de sociale voorzieningen en arbeidsverhoudingen, waarmee wij de zinvolheid der lotswederwaardigheden zoveel mogelijk nivellerend en compenserend trotseren.

Wij hebben het leven geordend, tot het bestaan ons en vooral de jongeren verstikt. Tot overal ondoorgrondelijke wanordelijkheid en ontstellende misdadigheid doorbreekt dwars door de bezweringschermen van kerkelijke en politieke, humanistische ideologieën; tot wij in plaats van de geheiligde persoonlijkheid, de waarlijk vrije, verlost

unieke mens, de machine-slaaf, de robot hebben verwerkelijkt (de Maagd).

De „zachtmoedigheid” die ons het aardrijk zou doen beërven, hebben wij niet en evenmin de „reinheid van hart”, die ons GOD zou doen Zien.

Wij doden mateloos, mens en dier en plant, om de aarde met geweld te veroveren en met geweld te handhaven wat wij al veroverd hebben. Wij „doden” het Leven overal waar het verschijnt en de profeten verklaren wij voor geestelijk gestoord en staatsgevaarlijk. Die sluiten wij op. Wij „stenigen” alles wat GOD ons zendt, maar ons niet gelegen komt (de Maagd). Wij miskennen de seksualiteit, maar vereren Maria.

En daarom nemen de spanningen dagelijks toe.

Daarom zijn de verwickelingen reeds lang onoplosbaar en wordt de bedreiging met vernietiging door explosies van bruto geweld steeds groter. Daarom is het mensenbestaan vernederd tot één ingewikkeld systeem van verholen slavernij, veelzijdige uniformiteit.

Daarom verzinken de steunpunten in een stroom van schijndeugd en schijnperfectie en valt de mensheid in twee kampen uiteen, in hun tegenstelling uitdrukken de twee aanzichten van één zelfde mateloos falen jegens GOD en Zijn Bedoeling.

Daarom is de eerbied voor het Leven verdwenen en de eerbied voor de levende wezens. Daarom is er nog alleen maar bewondering voor ex-

cessen en nog alleen maar vrees voor àlle Macht.

Daarom beleven wij wederom een volheid des tijds.

*

En juist daarom is GODS Inmenging komende; juist daarom zal Het Woord wederom klinken en de Toon doen horen die het behouden der mensheid bewerkt. Daarom zal een nieuw en hoger niveau van leven geopend worden, waarop de gestaltegeving onder de Nieuwe Kruiswerking kan worden betracht, dank zij de ontkieming van het welhaast gezaaide Nieuwe Zaad.

Om iets te beseffen van de werking en strekking dezer Inmenging moeten wij het rusteloze trachten naar de invoering en opdwinging van enig ideaal loslaten, moeten wij onze aandacht wenden naar de oerbetekenis van het Kruis, naar de betekenis van de Paradijshof en de Val daaruit, naar de mysterie-waarde van Abrahams Offer van het Lam en naar de mysterie-waarde van Jezus' Heiligend Volbrengen.

Niet naar de verkrachtende leerstellingen dienaangaande, maar naar de waarachtigheid die zich alleen aan de doorlijder en volbrenger openbaart.

Indien het verlaten van het Ontmoetingscentrum de Val is, dan is de wederkeer daartoe de Opstanding.

Indien de zwaartepuntverplaatsing der beleving naar tijd en ruimte ons falen in geknechtheid be-
duidt, dan betekent de Omwending der zieleaan-
dacht van het perifere naar het wezenlijk centrale
de waarachtige Beking, die verlost.

Zo is dan in wezen en onveranderlijk voor alle
tijden en tijdperken het Opstaan en naar het Kruis-
punt gaan *de Gang ten Leven*.

Leven is niet zich vastleggen en uitputten in het
gesloten krachtenveld der goden.

Leven is alléén het werkend behoeden van de
Hof, waar groeit en bloeit de Boom des Levens en
waar ontspringt de Levensstroom.

Leven is alléén in de Kruisbeleving der neder-
daling ten schijnbaren ondergang, als het heengaan
úit de krachtvelden en de intrede in het Niemand-
land rondom het ruimteloze OPEN VELD.

Leven is zich in diep vertrouwen wagen naar de
Engel met het wentelende zwaard, welks scherpte
alleen datgene doodt wat door ons buigen tot de
dienst der goden aan onverhefbaars aan ons kleeft.
Er is geen ander „Laatste Oordeel” dan deze scheid-
ingmaking tussen onaannemelijk en welkom bij
GOD.

Het eeuwige is tijdeloos èn ruimteloos.

Wat eeuwig is, is dus noch oost noch west, noch
zuid noch noord, noch hoog noch laag.

Het is overal, omdat het nergens is, dus altijd
Hier en Nu.

Tegenover het verlorengaan in de verbijzondering van oost en west, zuid en noord, tegenover de fatale „verstrooiing”, de diaspora der mensheid, staat de bijeenzameling in de ene Heilige Gemeenschap, die niet een of andere aanmatigende, monopolistisch georiënteerde mensenorganisatie is met de zelfbestendigingsmiddelen van tijd en ruimte, maar die is in de versmeltende Ontmoeting met de Enige die is.

Daarom vereist de Opstanding de opoffering van alles wat zelfvoldoening geeft in oost en west, in zuid en noord, in hoog en laag. Want alle voldoening door bereiken van die aard veronderstelt de verloochening en verwerping van die tegendelen bij de gratie waarvan ze bestaan!

Derhalve is vooral dat bereiken en slagen...
Maya.

Maar juist omdat het in wezen zo is, is alle gebeuren dat zich tekent in de relaties tussen oost en west, zuid en noord, hoog en laag, omgekeerd de signatuur van fundamentele voltrekking betreffende het mysterie van het leven.

Wanneer heden oost en west, noord en zuid, hoog en laag, voortdurend rekening met elkaar móeten houden, wanneer oost en west heden elkaar moeten „aanzien” in plaats van elkaar de rug te kunnen toekeren, wanneer één volk zelfs in tweeën is gesneden en oost en west daarin van aangezicht tot aangezicht staan, zelfs in het hart van dat

land, dan is dit niet het gevolg van deze of gene machtshantering door mensen.

Maar dan betekent dit, dat GOD een eind maakt aan de dwaze premature zelfgenoegzaamheid van oost en west.

Dan is inderdaad Kipling's vers over het ontmoeten van oost en west nu aan de orde en staan oost zowel als west thans voor Gods rechterstoel.

Dan betekent dit, dat GOD ons dwingt elkaar niet alleen aan te zien, maar ook aan te horen en weer een taal te spreken die beiden verstaan. Het betekent, dat Broederschap een onontkoombare taak geworden is.

Het betekent dat de Almachtige zich gemengd heeft in de onzalige worsteling om de triomf van oost of west en zuid of noord. Dat wij niet alleen elkáár aanzien, maar ook dat Hij ons aanziet en wij Hem in een hachelijk Ontmoeten.

Dat is het, wat nu geschiedt.

GOD manifesteert Zijn suprematie in de zichtbare oplegging van Zijn Wil.

En wij, die Jezus niet hebben willen volgen naar dit Ontmoetingspunt, zijn door God aangegord en gebracht „waar wij niet wilden zijn”.

Want wij hebben niet gedaan naar zijn woord, wij zijn hem níet gevolgd! Wij hebben hem geprezen en in stille uren van vertwijfeling een beroep gedaan op de Geest die hem bezielde. Maar wij hebben van zijn leringen een mausoleum ge-

maakt, een gewit graf. In dit opzicht onderscheidt het christendom zich niet van de andere fossiele vormen, die de grafmonumenten zijn van hetgeen de enkelen die werkelijk levend water schonken, bedoelden en zelf volbrachten.

De leerstelling alleen al, dat Jezus „onze zonden” zou hebben verzoend en dat wij hem maar behoeven te loven om moeiteloos het Koninkrijk der Hemelen in te gaan, bewijst genoeg.

Het leven dat Jezus leerde en voorleefde, is in het christendom vervangen door een bundel denkbeelden omtrent God, Jezus en het leven en door een bijpassend gedragspatroon, dat met verlossing en verlostheid niets te maken heeft, maar een verschansing is *tegen* het Leven en de Verlossing.

Zeker, tallozen hebben de marteldood doorleden voor hun denkbeelden en theorieën, maar niet voor Jezus en zijn Leer. Fanatici zijn er in alle godsdienstsystemen en in idealistische, ideologische waanstructuren. Fanatisme is een element van waan en uniformdragers zijn wezen-loochenaars.

Jezus echter was geen fanaticus en riep niemand op tot fanatisme en gelijkvormigheid, maar hij was radicaal en tot unieke radicaliteit riep hij op. Hij stierf niet uit verknochtheid aan een *denkbeeld*, maar hij manifesteerde Gods Wil door te doen wat hij God *zág* doen, en door te spreken zoals hij God *hóorde* spreken. (Joh. 5 : 19, 8 : 26). Dát voert tot (innerlijke) Kruisdood. En omdat Jezus

wezenlijk gekruisigd werd, maar de christenen en niet-christenen niet, en deze gang toch in de structuur der schepping ligt, daarom wacht ons allen de kruisiging... en is die reeds begonnen.

Daartoe worden wij gebracht „waar wij niet wezen wilden”.

Wij zullen gekruisigd worden, dat is „vermord”, omdat wij op geen andere wijze bevrijd kunnen worden van de knellende banden die het leven verstikken en die het resultaat zijn van onze voortgezette „Val”, het gedijen volgens het dierlijk beginsel.

Het klinkt zo vriendelijk, wanneer wij Matth. 11 : 29 vertalen met: „Neemt mijn juk op u en leert van mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart”. Wij hebben Jezus ongevaarlijk gemaakt door hem te veranderen in de zoete idealist, die Renan, Thorwaldsen en anderen van hem uitbeeldden. En wij doen ons best om ons zo te gedragen *alsof* wij „zachtmoedig en nederig” waren. Maar dit alles heeft niets te maken met Jezus en zijn leringen. Want hij bedoelde helemaal niet de een of andere aardige pose, en de genoemde vertaling laat geen spoor over van zijn werkelijke woorden en bedoeling, behalve dat hij kennelijk aanhaakte aan een passage in Jesajah 57 : 15. En daarom zijn wij niet overgeleverd aan de weergave van zijn woorden in de Griekse tekst, maar we hebben de Hebreeuwse woordkeuze en deze laat geen ruimte

voor verdoezeling, al wordt ook in de vertaling daarvan een dergelijke verwringing tot een morele houding betracht. Het origineel geeft een gemoedstoestand aan; het spreekt van de verslagenen (gebrokenen) en verdeemoedigden van geest en bedoelt de door het leven *verbrijzelden* en ontluiserden van innerlijk.

Het zou zinloos zijn de zachtmoedigen en nederigen „opwekking” van geest en hart aan te zeggen! In Jesajah belooft God het hart der *gebrokenen* op te wekken en de geest der *vernederden*. En daarop hebben Jezus' woorden betrekking!

Het losscheuren van dit woekerings-gedijen, waarvan de woekeringsen in het lichaam de neerslag zijn, veroorzaakt hevig lijden, maar „redt” dan ook de mensheid van haar zelfmoord en opent de mogelijkheid van een nieuw, menswaardiger bestaan.

Dit is nu wat gaande is en van dag tot dag duidelijker worden zal. Niet aan liefde voor elkaar zijn wij te herkennen, maar aan samenklitten en samenzweren in de kameraadschap van groepsbelang.

Terwijl wij worstelen met conflicten en onoplosbare problemen, terwijl wij ons voortdurend meer verstrikken door inweving van onze bevooroordeeldheid en ons voortrekken van persoonlijk en groepsbelang, terwijl de mensheid meer en meer vlucht in wapens die niet „de vijand” maar de

mensheid zelf vernietigen, en de verhoudingen zich verkrampen tot de schaamteloosheid van een „balance of terror”, zodat alles zich toespitst tot angst en vertwijfeling, manifesteert GOD zich in ons midden.

Niet als een gevleugelde engel in wit gewaad, niet als een goedige oude heer, maar als de supreme Beschikker van onoverkomelijke moeilijkheden en overmachtige situaties. Als de Gevreesde Bedreiger. Harde noodzaak om ons af te wenden van blinde expansiezucht, harde noodzaak om elkaar aan te zien en aan te horen, om te trachten naar samenwerking in aller belang.

Volstrekte noodzaak om ons af te wenden van de jagers-taktiek: „verwerven en nemen” in tijd en ruimte; om onze volle aandacht te wenden naar het gevreesde kruispunt, waar alleen bloeit: de Witte Roos.

Want daar is GOD verschenen en daar manifesteert Hij zich, als voorheen, *in Zijn Werk*.

En tegelijkertijd helemaal géén noodzaak, maar vrijheid om halsstarrig door te gaan en onszelf uit te sluiten, geen deel te hebben aan het heilige vernieuwingsproces en onszelf te maken tot het overbodige dat zichzelf vernietigt.

Vooreerst merken wij alleen de voosheid der leuzen, waarachter toch een groot deel der mensheid zich nu meer dan ooit verschanst. Vooreerst merken wij, dat lang gevolgde principes geen op-

geld meer doen en lang gevolgde methodes geen resultaat opleveren. De „stijl” verdwijnt.

Vooreerst merken wij, dat de dingen niet gaan zoals de machtigen willen, en dat het anderen toegedachte kwaad als een boemerang op de bedrijver terugslaat. Vooreerst merken wij klakkeloze en wraakzuchtige afbraak, opdwingen van onnatuurlijke regimes, die op afgunst en machtslust gegrond zijn. Vooreerst zien wij geweldpleging aan lichaam en psyche en kras gebrek aan eerbied voor het leven en de levenden. De kudde wil geen heiliging der persoon, maar gelijkschakeling en uniformiteit als van een fabrieksprodukt, democratisch, fascistisch of marxistisch. Maar in het lijden, het afgrijzen en de vertwijfeling voltrekt zich het door GOD beoogde, de diepe Wending der ziel. Niet (zoals de metanoia misverstaan is) als een idealistisch wilsbesluit, als een bewust getrainde verstandelijke en zedelijke instelling, maar als de doorbraak van een onbewust totstandgekomen „anders Zijn”, als een hervinden van hogere eigenheid.

Dat is het waar wij tegen onze wil worden heengevoerd; wij worden *omgewend* met het aangezicht naar het Kruispunt en keren terug naar de Hof met de Boom des Levens.

Maar geen enkele gedachte, geen enkel gevoel, geen enkele daad, die voortkomt uit de misduiding der eeuwige Werkelijkheid door interpretatie in termen der tegendelen, in termen van Kennis van

Goed en Kwaad, kunnen ons één schrede nader brengen tot „de Weg, de Waarheid en het Leven”.

Daarmee is alle idealistisch streven, alle vroom en onvroom trachten om „goed” te zijn en goed te doen voorzien als niet het éne Doel dienende.

Dat is verbijsterend.

Het moet wel de hevigste en bitterste veroordeling en tegenkanting ondervinden, vooral van die instellingen, die menen „de Weg, de Waarheid en het Leven” te kennen, te dienen en te bevorderen door hun leringen en hun sociale, politieke activiteiten.

Maar daarom is het niet minder waar!

Integendeel, het staat juist door zijn waarheid *apart* en buiten het strijdperk der menselijke activiteiten.

Want al die activiteiten, zowel wereldlijk als „geestelijk”, zijn geboren uit zielespanningen en geworteld in de drang om het een met het ander te overwinnen, steeds het een identificerende met „het goede” en het ander met „het kwade”.

Derhalve zijn al die activiteiten „vruchten” van de Kennis van Goed en Kwaad, derhalve vruchten van „de Verboden Vrucht”, derhalve juist datgene wat de mens uit de Vrede van de Hof doet hééngaan!

Want met al onze goede bedoelingen reinigen wij niet meer dan de buitenkant van de beker, en wij menen verdienstelijke strevers te zijn, maar

wij zijn in feite „gewitte graven”. Met al ons idealisme en ons trachten naar goedheid zijn wij ten overstaan van Jezus huichelaars, die zelf niet „ingaan” willen in de hemelse orde en hen die zouden willen, beletten in te gaan.

En de uitbarstingen van haat, geweld en wreedheid bewijzen telkens weer, dat het Koninkrijk niet komt met het uiterlijk gelaat, met onze vormbe-trachting. En in dit licht kunnen wij verstaan, dat de hoeren en tollenaars aller tijden ons, „overpries-ters en ouderlingen” *van welk systeem dan ook*, voorgaan in het Koninkrijk.

Ten aanzien van de Weg, de Waarheid en het Leven gaat het nooit om enig stellingnemen, nooit om enig Pro of Contra in de tegenstellingen. Want juist dáármee maakt de mens zich tot de doden die zichzelf begraven moeten, maar die de leven-den altijd dáárin betrekken willen.

Dat is het, wat ons weerhoudt Jezus te volgen, en dit is het, wat hij afdoende getekend heeft in krasse termen.

Altijd weer trachtten de discipelen en aanhangers hem immers te betrekken in hun eigen verstrikt-heid in de waarden der tegenstellingen met hun aanspraken en eisen.

Altijd weer verwierp hij dit herleiden van de gegeven situatie tot een dood alternatief! Altijd weer wees hij op de éne ware, levende zinvolheid van het moment, het verstaan, dat bevrijdend werkt,

omdat dit boven de tegenstellingen staat en, de mens daaraan ontheffend, verlost.

„Wie heeft gezondigd, Rabbi, deze of zijn ouders? ...”

Dit is nog steeds onze wijze van beschouwen en oordelen, niet alleen in de dagelijkse omgang, maar ook in wetenschappelijk onderzoek, in rechtspraak, in geneeskundige behandeling, in opvoeding en regeren.

Ver boven dit niveau van goed en kwaad, oorzaak en gevolg, loon en straf, staat voor alle tijden Jezus' antwoord:

„Noch deze heeft gezondigd, noch zijn ouders, maar dit is opdat de werken Gods in hem openbaar worden.” (Joh. 9 : 2).

De ene ware zin leidt uit het wagnet van bindingen aan links en rechts, aan aetiologie en teleologie van dode argumentatie. De ware zin is niet de expansie toegewend, maar het Ontmoetingspunt met GOD.

Dat is het Ene Nodige en dáártoe roept Jezus.

Men stelt het dikwijls voor, alsof hij „rücksichtslos” de mensen wegriep en weghield van hun natuurlijke plichten. Daarom schold „men” hem dan ook krankzinnig, volksmisleider, door de duivel bezeten, enz.

Want „men” begrijpt niet, dat het Kruis alleen gedragen wordt, doordat een mens de „laakbaarheid” op zich neemt van zich niet door het Kruis

te laten dragen, dat wil zeggen: dat men de wetmatigheid van de krachtvelden der goden niet primair stelt.

Wie de wetmatigheid van het Kruis gehoorzaamt, heult met de „slang” en kan de Hof van Eden niet behoeden; dat kan alleen wie trouw is aan de suprematie van de eeuwigheid.

Daarom Jezus’ waarschuwing: „Indien de wereld u haat, weet dan, dat zij mij eer heeft gehaat dan u”.

De ware, verlossende Zin der dingen ontwaren vereist een ander „zien”; een zien dat vrij is van het gelijkschakelende oordeel der categorische waardehechting; een zien dat niet verblind wordt door het warnet der correlaties van aardse argumentering.

Daarom vereist het een lange voorbereiding van „vasten” in onthouding van oordeel en conclusie.

„Oordeelt niet!”

Want met ieder oordeel van de gebruikelijke soort binden wij onszelf sterker met het stalen net van vastleggingen aan de richtlijnen die de ene heilige Zin voorbijgaan. Maar zich onthouden van oordeel en opschorten van conclusie doet de „staar” van onze ogen allengs oplossen.

In de gebroken staat van ons natuurlijk bewustzijn herleiden wij de heilige Werkelijkheid tot een Maya van goed en kwaad.

Daarom móet ons de confrontatie met de Wer-

kelijkheid altijd voor een dilemma stellen. Het schijnt of het hemelse alleen als onredelijke eis, als fatale of satanische bedreiging of beletting ons moeizaam en toegewijd opbouwen in noord-zuid en oost-west geweld aandoet. GOD „verschijnt” óns als ongenode gast.

GODS Roepen komt ons altijd ongelegen. Zijn uitnodiging tot het maal der Gemeenschap met Hem bereikt ons altijd, wanneer wij een gekochte akker moeten gaan zien, of gekochte ossen moeten gaan keuren, of een vrouw getrouwd hebben, want dat zijn de „feiten” die ons doen en laten bepalen. (Lukas 14 : 15-24). Wij voelen ons daardoor volkomen verantwoord. En dat zijn wij ook, maar alléén in de sfeer der mensen, wier leven volkomen gefnuikt is in de waardehechtingen in termen van goed en kwaad. Dááruit worden wij weggeroepen, maar wij heffen „de feiten” der tijdruimtelijkheid op als een schild en verschuilen ons daarachter.

Juist dit bewustzijn waarin wij onophoudelijk vervulling, verrijking en verfijning zoeken, waarvan wij zelfs de Verlossing verwachten en betrachten, maakt ons blind en doof, bezeten, dor en lam.

Want de cliché-beoordeling van de gegeven situaties maakt het onmogelijk door de oost-west-, noord-zuid-sluiers heen de gouden draad der zinvolheid te ontwaren.

Wij kunnen niet *denken* (en dus niet geloven!), dat ons de ogen moeten worden afgedekt, dat ons

van Hoger Hand dit quasi-zien in links en rechts, boven en onder, belet moet worden, om het ware Zien eindelijk zijn kans te geven. Wij moeten letterlijk gedwongen worden de ogen op te heffen (anablepoo) tot het werkelijke Doorzien.

Het luisteren naar de cliché-boodschappen maakt ons doof. Messiah, Ben-Joseph, „Gods Redding”, moet, zich er inmengend, wel de vingers in onze oren steken, ons beletten het van buitenaf komende te horen, om ze doorgankelijk te maken (ethphata, dianoichthèti) voor de Boodschap van God.

De ontheiliging van onze daadkracht in de geknechtheid aan het stramien van bindend handelen heeft onze hand „verdord” en die zal niet meer levend worden dan doordat wij gehoorgevend - de belemmerende aanmatiging der dode instellingen latende voor wat ze is - uit de kringban in „het midden” treden, waarheen Gods Reddende Stem ons roept.

Wij zijn de „hovelings”, wiens rug te willig voor mensenmacht gebogen werd, en ons toekomstig „ik” mist daarom levenskracht; wij zijn de verlamde, wie de huichelsfeer rondom de Meester belet Hem te naderen; wij liggen klagend in de onbegrepen situaties van het Goddelijk Erbarmen (Beth-esda); wij zijn bezeten van macht- en lust- of angstvisioenen, wij liggen op velerlei wijze „op ons uiterste” en bidden om Hulp.

Maar wij beseffen niet, dat trouw aan God vereist, dat wij als een zuil zullen staan te midden van het neerhalend dwingen der wereldse machten. Wij beseffen niet, dat de Meester zich van die omringende schijnvolgelingen bedient om ons te noodzaken Hem buiten die huichelsfeer om te bereiken en machteloos neergelaten te worden tot het nederige niveau waar Hij staat. Wij beseffen niet, dat „38 jaar” vertwijfeld „wachten” het geestelijk equivalent is van der Joden symbolische dolen door de „woestijn”, *nadat* Edom hun „de doorgang” belette; toch is het symbolisch genoeg, dit generatielange wachten in Kadesj-barnea (heilige wildernis), waar oproerigheid loskwam en de oproerige (Mirjam) werd begraven!

En wij beseffen niet, dat onze ziel, tot „de maat” der dingen gekomen (dochtertje van Jairus, 12 jaar), *als gestorven* is, omdat de vader-in-ons in zijn vertwijfeling Gods Redding wel zoekt, maar als „overste der vormaanbidding” (synagoge) Hem nog wil voorschrijven WAT Hij moet doen, terwijl de moeder-in-ons van den beginne innerlijk verbloedde, maar daarvan slechts genezen wil worden door het uiterlijke gewaad der Reddende Gestalte aan te raken. Zo moeten dan ook wij ondervinden, dat Gods Redden „anders” te werk gaat en door geen „oponthoud” wordt bedreigd; en dat tersluikse aanraking geen Ontmoeting is, doch „de volle waarheid” belijden wel. Ook dan nòg wacht ons het

doorlijden van de schijnvergeefsheid, waar Hij de hoon der wereld verdraagt, alvorens Hij de schijndode Opwekt, en de naam van de vader, Jaïr, dat is: GOD WEKT OP, door de waarheid bezegeld wordt.

Alleen zó worden de vader-in-ons en de moeder-in-ons, die beiden door hun vertwijfeling in nood tot Gods Redding geraakten, tot de ontvankelijkheid gewend die geneest; teruggeleid naar het schijndode „kind”, dat Paasgedachte is van de aanwezigheid van de „moeder” *in* het „huis” en dat de *levende* God-verbondenheid van de „vader” niet kan ontberen, maar dán ook uit de doden „opstaat” en kan GAAN.

Wij zijn dat „kind”.

Niemand kan De Wet vervullen. Niemand kan de Zaligsprekingen verwerkelijken. De Wet is geen „plicht” en de Zaligsprekingen zijn geen gedragsregels voor een moralist of idealist.

Maar de Wet wordt vervuld en de Zaligsprekingen worden werkelijkheid in de mens over wie de goden hun heerschappij hebben verloren, die, hoewel toevend in de krachtvelden der gebondenheid, toch hun centrifugale werking niet zijn gang laat bepalen, maar zich wendde naar het ruimteloze Middelpunt.

Die zijn Kruis opnam en allengs werd „verhoogd”. De hulpeloze, kwijnende*, die door God

* Grieks: asthenoon!, dat is niet noodzakelijk „ziek”, maar lijdend, kwijnend.

geholpen werd (Eleazar, Lazarus, God helpt), die stierf in de wereld der tegenstellingen met Martha (Virgo) links en Maria (Pisces) rechts, maar opgewekt werd uit „de dood” door het ingaan in het ene Open Veld, dat „open” is omdat daar Ruimte is noch Tijd. Die in dat Open Veld een nieuw bewustzijn beleefde, waardoor alle dingen werden „nieuw” gemaakt, want *berkend* in hun *eeuwige* betekenis, omdat de aldus tot de Bron teruggekeerde wordt gevoed door de vrucht van

de Boom des Levens.

*

Het Koninkrijk der Hemelen, dat is het Heilige Jeruzalem, heeft inderdaad Twaalf Poorten (Openbaring 21 : 12-14), de twaalf punten der Drie Kruisen, op elk waarvan de naam van een Stam Israëls geschreven staat, de Dierenriem.

Maar het „fundament” is de Twaalven van het Lam, dat is de Twaalfvoudige Beelding van het Volgen van de Meester, de *Heilige* Dierenriem, de Dierenriem in Omgekeerde Zin.

Want de voltrekking van het Verlossingsproces geschiedt niet door enige methode van zelf-onttrekking aan de Hulp van het kosmische ritme, maar door responsie van de mens op de bijzondere mogelijkheid, die aan ieder levend wezen afzonderlijk geboden wordt om zich uit de bestaande

gebondenheid los te werken en op te voeren naar hogere cadans.

Die mogelijkheid ligt voor ons verborgen in het dagelijks Gebodene als een telkens weer toegereikte sleutel, waarmee *de zich wendende* mens een der Poorten in de Heilige Dierenriem kan ontsluiten.

Niet in een groots geslaagde vormgeving aan de karaktertypen der twaalf dierenriemtekens worden de Twaalf Werken van Herakles verricht, maar in de ontstijging aan de restricties van alle twaalf typen van gebondenheid door de afdoende responsie in Reversie op elk dezer twaalf.

Want alle Twaalf Poorten geven, *mits doorschreden in omgekeerde zin*, toegang tot het heilige Jeruzalem.

In het dagelijks Gebodene ligt het juweel van het Messiaanse Mysterie.

In de confrontatie daarmee gaat het altijd om de onthouding van links en rechts, om de responsie in heilige zin.

Terwijl wij gevangen in de beoordeling in contrasten nooit anders te werk gaan dan trekken aan het koord dat het voorhangsel opent of aan dat wat het sluit, en maar niet bemerken, dat elke poging om het ene te doen wordt gecompenseerd door een impuls van tegengestelde uitwerking, is het wachten op ons trekken aan het Derde Koord, dat het Voorhangsel doet scheuren en vergaan.

Maar de ontwaring van dat Derde Koord en het

trekken dááaraan vereist het opgeven van het eindeloze pro- en contra-spel, het doen van wat de wereld veroordeelt en het laten geschieden van wat in de ogen der wereld dood en ondergang is.

Niet hij die in de tegenstellingen gedijend, beroemd en geëerd, machtig en rijk als een alleszins geslaagde, God-welgevallige, zich verzadigt aan de bindende natuur-wetmatigheid, maar hij die dervend en verliezend, als een alom veroordeelde en door aardse machten „Verslagene” tot het einde toe de lokking en de greep van de „goden” ontkwam door telkens opnieuw het telkens weer geboden Gouden Sleuteltje uit Gods Hand aan te nemen, laat zich door GOD transformeren in onverderfelijkheid en zal kunnen zeggen:

HET IS VOLBRACHT.

Zo kunnen wij dan ons levensgegeven en onze lotsgebeurtenissen bevrijden van het principeel onjuiste cliché-oordeel, dat met zijn schijnbaar-menslievend beklag ons de stille vertrouwdheid met het ons geschonken deel ontroofd en zich mengt in ons natuurlijk vermogen om de eigen aard en het eigen lot liever te hebben dan welk „normaal” of „gunstig” beeld ook.

In plaats van ons te laten verleiden tot enig lotmiskennend systeem van compensatie en gelijkshakeling, alsof ons aller taak en roeping identiek en vormgelijk zou zijn, zullen wij ons welge-

zind in stil vertrouwen opnieuw het ons eigene, dat zoveel teleurstelling en zoveel verdriet meebracht, kunnen toewenden als een voor-derden-on-toegankelijk, voor ons gevormd Geheim tussen GOD en ons, dat zich dank zij Zijn Aandacht en onze aanvaarding zal transformeren tot de nieuwe Poort, waardoor wij tot Hem komen als het schijnbaar verlaten, schijnbaar verloren Kind.

De Duitse dichter Werner Bergengrün zegt terecht:

- „Was dem Herzen sich verwehrte,
lass es schwinden unbewegt.
Allenthalben das Entbete
wird dir mystisch zugelegt.” -

Als het brandpunt van onze aandacht verplaatst is van de lokkende velden der goden naar het Midden van de Hof, waar wij worden verwacht, dan zijn wij opgestaan van de *Bakermat*, waarop wij zolang in vreemde machteloosheid hebben gelegen, dan heeft het stramien der standaard-binding van het ras zijn beschikkende macht over ons verloren, dan worden wij inderdaad „verhoogd”. Dat is Kruisgang.

Als dit geschiedt, vangt de mystieke worsteling die Godenschemering genoemd is, in ons aan. Die „schemering” is evenzeer individueel als die „Laatste Beproevingen” (of Laatste Dingen) waarvan het Evangelie gewaagt. Beide beschrijven symbo-

lich het heilige Proces, dat het heengaan van een mens uit de geknechtheid bewerkt en zijn Opstanding tot het Eeuwige Leven.

In deze schijnbare ondergang zal dit voor definitief aangeziene bewustzijn van ons slechts een overgangsstadium blijken te zijn, geopend door de unieke responsie van een verre voorouder op de unieke configuratie, die het heengaan uit een vroegere bewustzijnsstaat mogelijk maakte.

Dan zullen wij de kortzichtige opvatting dat dit tegenwoordige bewustzijn de hoogste soort van bewustzijn is die wij bereiken kunnen, prijsgeven en wij zullen beseffen, dat de mens van nu slechts een fase in een lange ontwikkelingsgang vertegenwoordigt.

Wij zullen gaan beseffen, dat wat GOD van ons verlangt en verwacht, juist dit „vrijwillige neerleggen” van ons leven is, opdat wij kunnen worden opgewekt tot dat hogere aanzijn, dat HIJ ons heeft togedacht.

Wij zullen ons niet langer wijden aan vergeefse pogingen om dit tegenwoordige mensenras te verewigen, want wij zullen begrijpen, dat onze roeping is: te ontstijgen aan de beperktheden die dit ras kenmerken en aldus te dienen in de totstandkoming van een edeler, gelukkiger mensensoort.

Dit beseffende zullen wij de Leer van Jezus *anders* gaan verstaan en wij zullen de deemoed en het vertrouwen vinden om alle godsdienstig en

idealistisch streven (met zijn onvermijdelijk element van agressiviteit en zijn vooropgevatte leidende beelden omtrent de *vorm* van ons individuele en collectieve bestaan) op te geven, ten einde ons eindelijk onvoorwaardelijk en geheel over te geven in de Handen van de Enige, die ons kan leiden naar de plaats die HIJ ons heeft bereid.

Zo, en zo alléén kán een mens „zijn leven afleggen om het nieuw aan te nemen”.* De mens heeft de macht dit vrijwillig te doen en er is niets waarom God de mens zó liefheeft als om deze liefdedaad. Maar verkapte onwil heeft ook dit Navolgen van Jezus belet door het tot een monopolie van Jezus te verklaren en het aldus als een weergalozе aanmatiging van „gewone” mensen voor te stellen, dit ook te willen doen. Het is de oude misdadigheid der Farizeeën, zelf niet „in te gaan” en hen die zouden willen ingaan dit te beletten.

Onze natuurlijke drang is ons leven níet vrijwillig af te leggen, maar het te behouden... en het juist daardoor te verliezen. Voor dit bewaren-willen is geen prijs ons te hoog als het andermans leven betreft. Daarom zullen wij, die het zo behouden willen, het verliezen.

Maar ons leven verliezende om der wille van de heiliging die Jezus volbracht, zullen wij het „nieuw” aannemen. Want dan zullen ook wij „verhoogd” worden.

* Joh. 10 : 17-18.

Dan zoeken wij het niet meer in vormen en hervormen, in beeldencultus of beeldenstorm; dan verliest ons leven zonder enige opzettelijke vorming of hervorming het karakter van eentonige herhaling in classificerend afdoen van *vorm*verschijningen, in blind voorbijgaan aan de uniek geboden wezenlijke zin van alle komen, toeven, verdwijnen.

Dan krijgt ons bestaan allengs een waarachtig eschatologische gestalte, wat niet moet worden misverstaan als een tragische voorafschaduwning van lotsverloop, hetzij als een gewelddadig einde door de macht der wereld, hetzij als voorvoeld verloop van een pathologisch proces, maar *het* kenteken is van responsie op het *wezen* der dingen, dus van herkennen van de gouden draad in alle situaties en van het waarachtige „afdoen” van hetgeen daarin te Doen gegeven wordt, welk Afdoen uiteraard eenmalig is.

Dan doorleven wij ons aandeel in deze overgang niet meer als moedeloze of zich vertwijfeld werende „slachtoffers” en doen wij niet mee aan de aanmatigende taktieken van de machtigen der aarde om de volken met sluwheid en geweld te misbruiken voor de instandhouding van bestaande vormen van samenleving, die reeds lang bewezen hebben „linkse” of „rechtse” systemen van uitbuiting te zijn; evenmin zullen wij meedoen aan haatdragende afbraak en dwingende oplegging van enig ander stelsel van menselijke makelij.

Maar wij zullen, centraal-gericht, hoewel onvermijdelijk aanstoot gevende aan alle „links” en alle „rechts”, ongebaande wegen gaan, waarop wij medemensen ontmoeten noch als „vijand” wegens tegengestelde „belangen”, noch als „kameraad” wegens eendere belangen, doch als vrije mensenkinderen, die zonder machtsdwang, zonder zogenaamde „discipline” (die slechts een masker is van wreedheid en verkrachting), zonder de huichelarij, de haat en de vergelding die elke vormaanbidding en vormen-dictatuur opwekt, elkaar welgezind tegemoettreden en vanzelfsprekend SAMENWERKEN in de openbaring van GODS WIL.

Niet als een opsmuk van de aardse wetmatigheid, maar als een Heengaan daaruit in het Rijk dat niet van deze wereld is.

Want „de wereld” is de wereld, en hoe schoner zij bij monde van machtsdragers en van door hen met-„gezag”-bekleden „de passie preekt”, des te misleidender zal zij zijn, waar zij immers de „spreekende Slang” dient.

Nooit zal in haar instellingen de keerzij-loze Liefde worden gevonden, waarmee de enkele weinige volgelingen van Jezus elkander liefhebben en... waaraan zij te herkennen zijn. (Joh. 13 : 34-35).

Maar midden in die „wereld” zal herkenbaar worden de Heilige Weg, die naar het Ene Doel voert; dat is de Weg die Jesajah voorzag (Jes. 35

: 4-10) en die Jezus wees en... ging! De Weg die hij is.

De eenzame weg naar de enig-echte Broederschap, naar het Open Veld. Wederom zal die Weg worden voorgegaan en wederom zullen blinde ogen geopend en dove oren ontsloten worden, verlamden zullen gaan en stommen zullen spreken, omdat in „de woestijn” opnieuw het Levenswater vloeit.

Weinige zullen de eerste Bloemen zijn in de Hof van Eden.

Maar ook de velen die wederom níet volgen, zullen uit dit „openbaren van Gods Werken” hoop en kracht putten voor de toekomst door de zekerheid, dat het alles niet zinloos is en vergeefs, omdat het onttronen der menselijke voorstellingen van GOD de ontvankelijkheid zal hebben geopend voor het *ervaren* dat HIJ bestaat en Zijn schepping bestuurt, maar dat HIJ altijd zijn zal „die HIJ zijn zal”, schenkende terwijl HIJ neemt en nemende terwijl HIJ schenkt (= Joseph, afleidbaar van asaph, maar ook van jasaph), in Zijn Beleid dat on-aantastbaar is voor menselijke aanmatiging en op-standigheid.

EINDE